

OBEČNÍ ZPRAVODAJ

Z obsahu
vybíráme

Vydává Obecní úřad ve Vrbici

PROSINEC 2007

Slovo starosty

Cesta Š. Michny
do Buenos Aires

Školní okénko

Z historie vinařství
obce Vrbice

Ze sportu

Novinky v knihovně

..... zase se nám přiblížily svátky, kterým se odedávna říká „rodinné“.

Odkakživa patřily Vánoce ke svátkům, kdy se scházela celá rodina (a snad dosud i někde schází), aby je spolu oslavila.

Jak je to ale běžně v průběhu roku? Schází se ještě vůbec rodina? Třeba ke společným obědům nebo večeřím, kde by se probraly rodinné i jiné problémy? Myslím si, že tyto chvíle jsou čím dál vzácnější. Nemáme totiž čas, protože je pořád pilno. A večeři si v mikrovlnce ohřeje každý sám a sám se taky nají a nikoho k tomu nepotřebuje, s nikým „nemusí“ mluvit.

Už spolu skoro nemluvíme. Nemáme o čem? Bylo by o čem mluvit a měli bychom spolu komunikovat. Ale to by nesměla být televize se svými šílenými a nekonečnými seriály, nesměly by být počítače, u kterých celé dny vydrží sedět dnešní děti a mládež, DVD a další lákadla, okrádající a připravující nás o společně prožité chvíle!

Děti, se kterými si rodiče nepovídají, netráví s nimi tolik času, co by bylo potřeba a nedoprovázejí je životem, ztrácejí sebejistotu.

Dnešní „hon za penězi“ nám bere čas na naše blízké. Oč lépe na tom byly generace před řadou let, kdy se po večerech vyprávěly příběhy, které se staly nebo byly i vymyšlené. Jak jinak by se nám zachovaly pohádky.

HRÁLY SE RŮZNÉ HRY, RODINY SE SETKÁVALY NA

nejrůznějších rodinných oslavách (zabíjačky s „karmínem“, „aldamáš“ po skončení draní peří, vaření trnek, či loupání kukuřice. Nebo se jen tak chodilo „na besedu“ po rodině. Po celou zimu jsme se stařenkou jezdily jako děcka na „besedu“ blízké i vzdálenější rodiny a tam se pořád povídalo o všem možném. Potom jsme se také všichni znali, kdežto dnes už se příliš nezná ani rodina blízká. A pošleme si tak akorát mobilním telefonem SMS – ani ty osobně psané pohlednice už nic neznamenaají. Bez mobilů a SMS zpráv si už dnes lidé ani „nepovídají“.

Pohádky už dnes nevyprávějí babičky, ale pustí se CD nebo DVD přehrávač a je to. Dětem ale chybí ten kontakt. Víme ze školky, že pokud čteme pohádku z knížky, je ve třídě naprostý klid a všechny děti poslouchají. Jakmile ale pak pustíme další pohádku z nějakého přístroje, nikdo neposlouchá.

S dětmi se málo povídá, nikdo je neposlouchá, aby je opravil pokud něco řeknou špatně. Proto je také stále více dětí se špatnou výslovností a o souvislém řečovém projevu se také moc nedá mluvit.

Láska k dětem se vyjadřuje čím dál dražšími dárky – například počítačem místo společné vycházky nebo popovídání si. Co si dnes děti přejí a vesměs se jim jejich

přání plní, je až s podivem.

Že z rodin mizí pěkné vztahy, je možná také tím, že jen v málo rodinách spolu žije více generací. Dříve v malých domcích společně žily tři a někde i čtyři generace. Stařenky se o děti staraly během dne, kdy ostatní byli na polích, večer jim vyprávěly pohádky a příběhy.

Dnes média do dětí hustí jen agresivní příběhy plné násilí, kde se válčí, střílí a zabíjí. Nejlepší zábavou jsou bojové počítačové hry.

Měřítkem hodnot se stává majetek, výkon a postavení. Kde je rodina? Čas strávený s rodinou je neproduktivní – nic z něho není.

Není čas, ani s kým rozebrat pocity, vyjasňovat si vztahy a řešit problémy.

Na vině je opravdu zběsilé životní tempo.

Když si já vzpomenu na svoje dětství, na svoje zážitky z něj a na hry, které jsme hrávali, je mi docela těch dnešních dětí líto. Já vzpomínám na to, co to bylo her okolo školy – „Na octy“, „Na barvy“, „Špačka“, „Kuličky“, „Školku“, a kolik vody jsme nanosili z Obecnice večer až k Riedlovému, aby nám do rána pěkně zmrzlo „vozisko“ na klouzání až ke škole! Nač budou vzpomínat ony? Na to, jaké filmy viděly? To se zapomene a přehluší je jiné. Na to, jaké hry na počítači hrály? Na to zapomenou ještě rychleji.

Já vím, že je úplně jiná doba a pokrok se nedá zastavit. Ale já jim opravdu nezavidím a jsem ráda, že jsem to svoje dětství prožila v té své době, která byla k nám dětem rozhodně příznivější.

A tak Vám všem, a zejména dětem přeji, abyste měli k sobě blíž. Abyste se alespoň o Vánocích sešli s celou rodinou a měli čas popovídat si. Tak normálně si popovídat.

A dětem přeji, aby se jim ta jejich neskromná přání o těch Vánocích přeče jen splnila, ale především, aby na ně měli jejich blízcí více času, aby měly také v budoucnosti na co vzpomínat.

Příjemné prožití svátků vánočních, hodně štěstí, zdraví a spokojenosti v roce 2008 Vám

přeje Bohumila Bařinová

Slovo starosty

Vážení spoluobčané!

Rok 2007 se nám pomalu blíží k tomu magickému číslu třicátého prvního prosince a právě nastává ta doba, kdy všichni začínají bilancovat.

Z pohledu starosty obce si myslím, že je co bilancovat. V kulturních akcích se nám podařily zorganizovat téměř všechny, až na Zarážení hory, a to z důvodu nepřízně počasí.

Pro další léta bych doporučoval přesunout termín Zarážení hory na sobotu před hodky.

V letošním roce nás ještě čeká žehnání mladých vín, toto se jako tradičně uskuteční 27.12.2007 v sále kulturního domu a tímto Vás všech srdečně zvu.

O tom co se nám podařilo vybudovat jsem Vás informoval v posledním čísle obecního zpravodaje. V posledních měsících jsme pouze prováděli údržbové a zahradní práce po obci.

V té zahradní činnosti můžu uvést důkladný průřez okrasných keřů ve dvoře mateřské školy, vyčistění meze a okopání stromků u studýnek. Po spadu listí jsme vyhrabali parky u školy a na Stráži. Dále bylo nutné vyřešit neutěšující stav cesty do Čejkovic, kde bylo nutné vyčistit okraj vozovky, který byl jeden a půl metru v okraji lesa. Provedli jsme pokácení náletového porostu a očistili strojně okraj vozovky. Jízda do Čejkovic se po tomto zásahu stala daleko bezpečnější. Parkoviště, které jsme začali budovat za základní školou v letních měsících jsme uvedli do provizorního užívání.

Obec Vrbice se přihlásila do projektu Dobrovolného svazku obcí ČISTÝ JIHOVÝCHOD.

Již z názvu vyplývá, že se tento svazek zabývá odpadovým hospodářstvím, v rámci tohoto projektu bychom chtěli vybudovat sběrný dvůr u studýnek.

Vážení občané, dovolte mně, abych Vám popřál bohatého Ježíška a do nového roku 2008 hodně zdraví, štěstí a osobní pohody.

MALEJ BÍLEJ KÁMEN ...

..... takový název nese první CD chrámové scholy Kamínek.

Dala mu jej úvodní písnička, která je na tomto cédéčku nahrána. Byla také úvodní písničkou předadventního koncertu, který se konal v neděli 25.11.2007 v našem chrámu Páně.

Na tomto koncertu bylo právě nové CD představeno všem přítomným, kterých přišlo opravdu hodně.

Sbor pod vedením Václava Hasíka ukázal, že jeho úroveň je stále kvalitnější a připravil pro všechny, kteří na koncert přišli, příjemné odpoledne.

Hosty koncertu byli: Lucie Baurová, Antonín Bukovský a Pavel Kuchyňka.

Strastiplné cesty Štěpána Michny z Vrbice do Buenos Aires

Tak se jmenoval článek, který byl otisknut v časopise MALOVANÝ KRAJ v září až říjnu 1994.

Předkládám Vám jej tak, jak byl napsán.

„Milý čtenáři, nehledej v tomto spisku mého života žádné fantazie, ani romantiku. Ale to, co psal jsem v různých dobách, vše bylo mnou prožito. Nemám co zatajovat, ani se za co stydět, život každého člověka je jedna velká kniha, z které rozumný čtenář dobré užije pro poučení a nevhodné nechá pro památku ku spisovatelé této knihy ...“

Touto knihou je kronika Štěpána Michny z Vrbice, sepsána roku 1946 v Buenos Aires, kam pisatel odjel v roce 1923 ve věku pětadvaceti let. Co ho k tomu přimělo? Mimo jiné nešťastná láska, odmítnutí ...

„Můj život je otráven a rozvrácen až do základů, ó, kéž bych se byl vůbec nenarodil. V myšlenkách vracím se do minulosti. Jen jediný paprsek světla byl mně vržen na cestu, když jsem tápal v temnotách

a nejistotách. Bylo to před pěti lety, když zahledly mé oči tento paprsek jako vysvobození od věčné tmy. Však sotva jsem začal doufat a probouzet se, byl jsem stržen nelítostným osudem zpět. A vše, co následovalo, prožíval jsem jen ve snu.

Zář, která mě chránila ve věčném bloudění a věčné tmě, abych nezbloudil, neztratil se docela v tom světovém chaosu lidského šílenství, pomalu bledla. Já uchvácen jinými víry, řítil jsem se do neznáma. Když světový zápas skončil a byla myšlenka volná, viděl jsem zář tu znovu. Mocná touha, která otřásla celým mým životem, hnala mě za ní. Dostal jsem však lístek - nepřijedu! Byl jsem znovu zasažen do rozbolněného místa. Či snad budu bloudit bez cíle dál? Jak bídný to život, zničené mé mládí dohání mne k tomu, abych odešel z míst mně tak milých. Mařko, až budeš studovat můj vnitřní život a stopovat mé rozhádané myšlenky, snad mi odpustíš ty křivdy ....

Zachovej mě v dobré paměti, vím, že se hněvati neumíš. Poznal jsem tě co ideál ženskosti...“

Tyhle věty a ještě další vyznání byly dopsány ve Vrbici dne 9. února 1923 a darovány Marii Bízové v Čejkovicích dne 16. května roku 1923, kdy se mládenec rozhodl k odjezdu za moře: nicméně nejdříve to ještě zkoušel doma.

„V zimě roku 1923, kdy celá příroda odpočívala pod bílým přikrovem a čekala příchod nového jara, překonal jsem poslední rozhodné překážky k dosažení jistých míst, uplatnit se ve vlasti. Ve chvíli, kdy věc byla skorem již jistá, přišlo z Prahy v jemné a zdvořilé formě to, čeho jsem se stále obával - odmítnutí. A dáno mi v uvědomění, že státní místa mohou být obsazena jen legionáři. V civilním povolání nezaměstnanost, nespokojen sám se sebou a celým svým okolím, utkvěla mi v hlavě myšlenka na modravé nadějně dálky, na Ameriku ... V měsíci dubnu, bez podrobných a potřebných úvah, byl jsem připraven odcestovat do Argentiny! Bylo málo těch, kteří odjeli sem, do země polotropické, hledat chleba a novou existenci v poválečné době v pracovní krizi ... Tak se stalo,

že dne 17. května 1923 úplně jsa připraven, o třetí hodině odpoledne jsem odjel, a ptám-li se dnes, po čtrnáctiměsíčním pobytu v Argentině, přicházím k poznání „že pro nezdařené plány uplatnit se ve své vlasti a touha jednou probuzená, táhla mě k něčemu novému ... Těsně před odjezdem, varován přáteli, zrazován od cesty, rozloučil jsem se také se svou láskou. Když večer rozprostřel svůj závoj po krajině, byl jsem již na cestě, šel jsem přes les, jenž voněl jarem, snad v každém křoví hudl svou píseň slavík. Zpěv těchto malých opeřenců při návalu mých neutěšených myšlenek dojímal mne tak, že jen namáhavě jsem se ubráníl slzám. Bylo to tenkrát tak krásné, že nezapomenu na onen večer nikdy. Obraz ten nosím v duši tak živě, jako by to bylo dnes. Brzy vyšel měsíc, svítil mně na cestu svým bledým světlem, vše dělo se tak rychle, že zdálo se mi snem: byl jsem šťasten, protože jsem miloval a byl jsem milován, a přece mně bylo tak nevysovně smutno. Byly to chvíle sladké touhy a divně ničivé tísně, které zabraňovaly mi v dalším rozhledu ....“.

Nešťastný chlapec líčí poslední chvíle s dívkou, pak loučení s rodinou, cestu Evropou, poslední okamžiky na starém kontinentě, přistání v Americe a pak život v Buenos Aires, přebohatý na dojmy, z nichž vybíráme:

„Ráno každý den, oba, pan Zástěra i Měchura, odešli do práce a vrátili se až večer. Já zasvěcen do umění kuchařského, vařil jsem na kahaně s petrolejem. Hůř bylo, že jsem byl donucen vše nakoupit, a při neznalosti řeči to byla věc choulstivá. Na práci jsem byl odkázán až za dvacet dní, tedy jsem dělal i zahradníka, než jsem nastoupil na stavbě. Přišla neděle. Kam jít? Bylo mně smutno, psal

jsem domů, známým, především Maře. Koupil jsem si postel a jiné věci potřebné k vedení mládeneckého života a šlo to stále stejně, jako stroj, bez radosti, beze změny... Pomalu jsem si zvykal, naučil jsem se již dosti řeči španělské, ale touha po domově dnem co dnem vždy doléhá víc a víc. Nedbal bych toho, ale nejni mi po chuti mnoho věci, mám tušení, že zde nevyknu docela nikdy, přijel jsem příliš neskoro, než abych se přetořil úplně. Mařka mi sděluje, že bude mít dítě, jak velký akt odehrává se u ní a u mne tímto převratem? Mám ji stejně rád, ba ještě radši... Čas letí, dovidáme se, že je stávka a snad bude trvat dlouho. Po ulicích všude jízdní hlídky policie a kozáků, ano těch samých kozáků, drsných a neúprosných, kteří před několika lety krutě a krvavě trestali, kteří rozstříleli pohřeb dělníka, takže místo pohřbu jednoho jich bylo sta. Kletí kozáci roznesli a rozbodali zakřivenými šavlemi dávno naše právo, vždyť je platí kapitál... Kdy vzejde nám slunce svobody, jež zahřeje nás, posílí v další práci? Vzhůru tedy do boje, dokažme, že máme stejné právo žít s bohatým. Vždyť smrt je pro oba stejná. Proč nemohl by být i život stejný? Proč jeden má žít v nadbytku a druhý zmirá hladem? Stávka po měsíci skončila nerozhodně a kolik škod způsobila...“

Život se však navrátil do svých kolejí a kronikář vzpomíná i na cestování po okolí.

„Návštěva mořského pobřeží, či vlastně břehu asi tři sta kilometrů široké řeky La Plata, učinila na mne nezapomenutelný dojem. Věčně neklidné vlny stále se čeřící houpající sta lodí a lodiček odpočívajících v přístavu, vše upoutává tak, že člověk žasne. Musím přiznat, že se mi v Argentině

začíná líbit. Nesmím sice mnoho chválit, byl jsem také hodně zklamán ve svých domněnkách, idejích... Pracuji již přes dva měsíce, nesmělost minula, práce je mi zábavou, útočištěm v zapomenutí. Napadají mi myšlenky jeti domů, ale nejsem rozhodnut. Ale to asi jednou bude tak rychle, jak rychle jsem přijel, ale závoj budoucnosti zůstává mi zastřen. Je neděle, byl jsem v přístavu a hleděl na druhý břeh, tam do Evropy. Očima ovšem je nemožné tam vidět, ale vzpomínkou, obrazotvorností, ano. Ó, jak vás všech rád vzpomínám!“

Domů se už Štěpán Michna nevrátil. V roce 1940 se dozvěděl od advokáta z Klobouk, že mu zemřel otec, v roce 1942 dokončil stavbu svého domku, který vyhlížel takto:

„Na jedné z hlavních cest, které spojují hlavní město Buenos Aires s vnitrozemím v severní části, na předměstí zvoucím se José Ingenieros, již zdaleka vidím čtyři velké platany zasazené před domem a zahradou. Než stisknem elektrický zvonek, zrak náš spočine na pěti pilířích spojených zdí vyzdobenou napodobeninou kamene. Vezmeme za kliku, otevřem a vcházíme do zahrádky plné rozličného kvítí a růží, oleandrů, kvetoucích po dlouhé měsíce bíle a červeně. Široké průčelí nás vítá sivou barvou, vysokým oknem a zasklenou verandou... Jdeme dál.“

A zde, ve světnici tak odlišné od vrbické slovácké jizby, dokončil Štěpán Michna 27. září 1949 svoji kroniku. Před závěrečným slovem, v němž se loučí se čtenářem, vepsal ještě několik svých básní svědčících o jeho citlivém srdci.

„Za matičkou - Však život je nakrátko | mámo, mamičko, |
a třeba na druhém světě, | svítí nám stejné sluníčko...
Za tatíčkem - Vše odešlo a víc se nevrátí, | život je krátký a pak se umírá. |
tvůj syn však v dáli tě vzpomíná...
Za sestrou - Život tvůj a štěstí, to bylo tak na krátce, |
že vzpomínám tě vždycky | ku tvé památce...
Za rodnou vsí - Loučím se s tebou, vísko milená, | mé oči neužrjí tě více, |
jsou velmi, velmi vzdálená, | a přeci v duchu jsem tak blízko. |
Tvá chudá pole přeci chleba dala | a jak matička dobrá štědře rozdávala. |
Lid tvůj po práci tam v domcích odpočívá |
a na své rodáky v cizině též si snad rád zavzpomíná...“

vybral: jur

Přepsala: Bohumila Bařinová na podnět paní Marie Machovské

ŠKOLNÍ VÝLET DO BRNA

24. listopadu jsme jeli se školou na výlet do Brna.

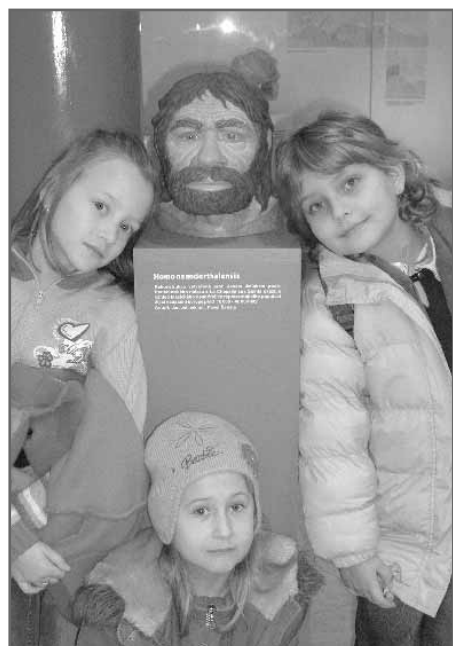
Jako první jsme jeli na hrad Špilberk. Jak jsme přijeli na místo, šli jsme se podívat do KASEMAT, a tam jsme viděli celý mužské i ženské a také kobky a kuchyně pro vězně.

Až jsme si prohlédli Špilberk, jeli jsme do ANTHROPOSU. Na místě jsme měli chvíli času, tak jsme se mohli proběhnout. Pak jsme šli do muzea, kde jsme si nejdříve prohlédli kostru mamuta, a jak se chovali pračlověci v pravěku. Byly tam i jejich chatrče. Pak jsme se přesunuli do místnosti, kde byl mamut v životní velikosti, a taky hlavy pračlověků.

Po prohlídce jsme jeli domů. V autobuse někdo spal a někomu bylo veselo.

Výlet byl fajn.

Napsal Viktor Zálešák - 4. ročník

VÍTE, ŽE...?

Hmotnost aktovek s obsahem předepsaných učebnic a školních potřeb by neměla překročit hmotnost:

1. a 2. ročník 2,5 kg

3. a 4. ročník 3,5 kg

5. a 6. ročník 4,5 kg

vyšší ročníky 5 kg

Tyto údaje jsou jen doporučující, nejsou stanoveny v žádné právní normě.

Rodiče, dívejte se dětem občas do aktovek, jestli v nich nenosí zbytečné věci, které pak zatěžují jejich záda.

Děti by se měly do školy připravovat podle rozvrhu a nosit všechny učebnice celý týden v aktovce.

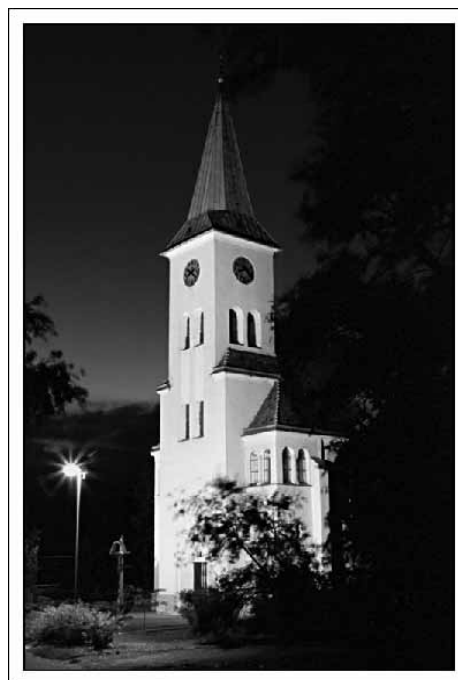
Mgr. R. Horáková - řed. školy

Obec Vrbice v České republice

Vrbice - okres Břeclav
 Vrbice - okres Jičín
 Vrbice - okres Rychnov nad Kněžnou
 Vrbice - okres Karviná
 Vrbice - okres Havlíčkův Brod
 Vrbice - okres Karlovy Vary
 Vrbice - okres Litoměřice
 Vrbice - okres Litoměřice
 Vrbice - okres Nymburk
 Vrbice - okres Prachatice
 Vrbice - okres Prachatice
 Vrbice - okres Přeborník
 Vrbice - okres Rakovník
 Vrbice u Bezdrůžic - okres Tachov
 Vrbice u Stříbra - okres Tachov

Zpracovali žáci 5. ročníku

DOPIS

V hodině českého jazyka měly děti z 5. ročníku napsat za úkol dopis. Neměl to ovšem být dopis ledajaký, ale dopis svému nejoblíbenějšímu jídlu nebo jídlu, které jim nechutná. A jak to dopadlo? Posud'te sami ...

Mgr. R. Horáková - třídní učitelka

Ahoj koprovko!

Já tě nemám vůbec rád. I přestože tě někdo miluje, já si na tvoji chuť nikdy nezvyknu. Když vím, že tě máme ve školce na oběd, tak mám pokažený celý den. Nezbyvá mi nic jiného, než si dát jen suchou knedlu s masem. Ale tebe, koprovko, nikdy neochutnám. Víím, že než přijdu domů, budu trpět hlady, oni totiž suché knedle a maso špatně kloužou do krku. Doma tě nevaříme, protože tě nemusí nikdo z naší rodiny.

Sbohem Denis Herůfek

Milé kuře na mandlích!

Minulý týden nás rodiče vzali na čínské speciality a dala jsem si právě tebe, kuře. Bylo jsi výborné. Pan vrchní mi poradil, ať si tě dám na mandlích. Jako kamarády jsi mělo s sebou na talíři bambusové výhonky, kapii a vynikající omáčku. Jako přílohu na jídelním lístku nabízeli čínské nudle nebo rýži. Mám raději nudle, tak jsem si je k tobě dala. Zapíjela jsem tě pomerančovým džusem, abys mi dobře klouzalo do žaludku. Všechno jsem výjimečně snědla.

Těším se na jaro, protože budou světové speciality a slibuji, že si dám zase tebe, kuře.

Zdraví tě Dominika Michnová

Zbytek dopisů si můžete přečíst u nás ve škole na nástěnce nebo se podívejte na školní stránky do rubriky Tvoříme-literární tvorba.

Za kerchovem na stráži sklepy sú kamenné

„Tož kde sme to ostáli ,Tomášu, s tým vykládaním, dyž sem se tu byl stříhat onehdá?“ říkajú strýc Plevka. „Ja, už vim! Tenkrát, dyž nás dočasne našťivili tí Rusi a ostáli tu třicet rokú, tož tí mlad’oši na Stráži si zmysleli, že udělajú za kerchovem sklepy.“

No pravda, nikdo im nevěřil, lebo esli si pamatuješ, tož tam bylo boží dopuštění. Jamy od toho, jak tam tetky kopaly písek na sypání cestiček okolo baráku, lebo na sypání chodniček na kerchově, byly takový, že by se tam skovaly koně aj z vozem.

No a do toho tam lidi vozili zhnílú řepu, věnce z kerchova, starý šporhelty, hrnce na vyhození, turkynisko aj starý hadry. Obrůček z beček a tech rozbitých demionů se tam našly fůry. Šak barkerý děcko si tam pořezalo hnáty, dyž se tam ty potfory hrávaly na skovku či co.

Nic bych za to nedal, že bys tam našel aj nejakú tú hiltznu od fronty, lebo aj neco horšího. A v tem sfinčiku si tí mlad’oši zmyslijú kopat sklepy.“

„Šak dyž sme byli mladší, tož sme zmysľali taky barjaký hlúpotiny,“ ozvali se z rožka kuchyně strýc Herůfek trafikant. „Ale tož aj trošku štěstí měli klučiska, protože akorát dyž jim to ten Horčička shrňal buldozerem, šuškało se, že prej v Kobylí se zavážajú uhelný sklady. Tož jim ten bordel všecek odvozili a včil na tech vrbeckých šporheltech stójí obchodňák. Eště že tam mají ty obrůčky, ináč by se jim aj myslim trhaly stěny.“

„No, zas toho štěstí tolik neměli,“ ozvali se stařeček Tomáš a přestali stříhat, „protože kerej harapák dovezli, to zrychtovali jak sviňa mēch. Šak buldozer odjel bez radlice, bāgr bez žice a kompresor bez ojnice. No a jak dopadli tí střelmistři, ani nezmysľat. Dyž poodvážali ten bordel, špekulovali, jak zkynožit tú skalu. No šak ji tam eště kůštěk ostáło vedle Chramozdovóho sklepa. Jak tak dumajú, tož ty ledačiny nenapadlo nic inšího, než že tú skalu odstřelijú. Za pár dní už za kerchovem hrčely

vrtačky z mikulovskýho lomu a vrtaly díry na nálože. A protože to bylo v zimě a našlo se pár vrtáků, keři jim pomohali slova

„tadysklepynikdynebudú“, tož se aj stalo, že jim díry při rozpůštčách zalíla voda, a potom zmrzla. Šak zvědavců tam za tým kerchovem byl dycky hůf , ale nejvíc jim pomohal Matůš Sůkal. Heršoft, ten uměl radit. Dyž potom nastúpili tí slavní střelmistři ládovat ty d’ůry , byla veliká zima, ba aj sfukovalo. To víte, klučiska byli šikovní, tož o nejakéj padělák nebyla nůza. Protože tech sklepů tam par je , tož dyž každej vzal baněčku svařenýho, bylo to pěkný procesí. Pravda, střelmistrom bylo taky zima, tož pili jak o dušu. Moseli z toho svařenýho byt trochu zmotaní, lebo k tem posledním d’ůrám se už enom plazili. Dyž to ládování skončili, eště im nejaká tá rozbuška, či co, zbyla. Tož povdájú, přece to nebudeme vozit dom, a všecko to strčili pod velikú křemelu, co byla naprostředku placu. Jak to fšecker zrychtovali, tož zalezli do jezírka pod mez a slavnostně to odpálili. Lidi, to vám byla taková šupa, že všecky stařenky po Vrbici se začaly křižovat, protože si myslely, že nastalo zemětřesení lebo konec světa. Nakonec střelmistři zkontróvali, esli im vyšly všecky nálože. Pravda, ty zamrzlý byly mělko, tož proto u toho jednoho sklepa tam ostála tá hrča, kerá je tam dočilku.“

„Ná, to ale není všecko,“ ozvali se kmotr Francek Michna. „Dyž to dílo šli hnet’ slavnostně zapít tí klučiska aj s celú partyjů do sklepa našiho Tonka, najednú se rozglábnú dveře od sklepa a v nich stójí hejno bab a břestijů jedna přes druhú.“ „Ná vy potfory, málem ste mně zabilí kluka, dyž se šel na hnuj vyčurat, tož vedle něj spadl kameň jak zednickej šufan,“ křičí jedna. Druhá břestí, že ji zamordovali málem tatu, dyž dřimal na gauči pod verandů, tož mu spadl na břuch kameň aj s tabulků skla. Ostatní na nich: „Vy neznabozi, vymlátíli ste na kostele všecky okna.“ Tož co jim zbývalo, ten starší Tonkuj

kluk z rykšů a ostatníma kujónama týdeň jezdili po Vrbici a zasklivali okna a verandy. Eště že u nich v podniku rušili sklenářskou dílnu, ináč by se nedoplatili. No a od tej doby sú na kostele za tema barevnýma oknama drátěný skla, dyby nejakých pazůrů napadlo na Stráži střílat skalu.

„Tož Francku, povykládej, jaks tem klukom pomohl stavjat ty presůze, „ pobídli kmotra Tomáš.

„To máte tak,“ potahli strýc z viržinky a jali se vykládat, „z jara, dyž už měli šíje a sklepy vykopány, došel za mnú ten Tonkuj kluk a povdá „kmoťre, dojdite nam pomoct stavjat presůze, my sme eště nikdo válanů klenbu nestavjali a nevíme, jak na to. Tož pěkně Vás prosím, dybyste mohli?“ Co sem měl dělat.

V sobotu ráno sem pohledal žufan, žicu a kladivko, zamotal do zástěry, a že pujdu tem klukom pomoct, přece jich nenechám ve štychu. No ale, to víte, potom sem mosel popravit ve sklepě, na Šmitkově sem splkl z babama neco jim ocigánit, a než sem se vystrachal na tú Stráž, tož klučiska měli pilíře aj ze stolicama hotový a už kvelbili. S pozdravem pomoz pánbů, sem položil zástěru s náčením na kalfas a jak jich tak pozoruju, každej stavjali na jednym rožku, tož povdam. Kluci, na tech rožkách to víc zasekejte, tihle v kvelbu víc naklánějte, ať vam to nezubuje. No a vidim, že vam to ide, tož tu nebudu zavazat. Vzal sem zástěru z vercajgem pod pažu, sklinku gořalky, co měli na tihlách do kapce a ze slova toto si vezmu, ať něco nepokazíte, šel sem si povykládat za mamů na kerchov. Šak aj dobrá rada je taky pomoc, néé.“

„Tož sklepy sú to pěkný, taky sem tam jednú byl pomohat stavjat přední stěnu z kameňa,“ povdali strýc Knápek - dědák, co před chvíľ došli, „myslim, že to bylo temu, no, Zdeňkovi, co má předposlední sklep až vzadu.“

„Ale rachotu a kraválu vám tam bylo,“ vzpomněli dědák, „kerýsi tam

kopal teprv šiju, tym kompresórem. Jak stójim na tem lešení, tož křičim na tú Zdeňkovu, podej ně hen ten kameň! „Cóó, néni slyšet,“ ozvali se Terka. „Ten kameň, já na ňu.“ „Néni slyšet, kerej?“

„Dyž sem to říkal už po třetí, tak mě vam to tak dožralo, že sem se otočil k temu harapáku a povdam, dyby se tá ludra pos.... Eště sem to nedořekl, zarachotilo v tem jak v perperetyklu, vyletělo z tego cosi, vypadalo to jak kastrólek, co v tem moja vaří šumajstr. Esli to byl píst či co? A najednú byl klid. Tož povdám klidno, tak, a fčil ně podej ten kameň, co se na mě směje.“

„No nechte byt, šak se tam nadělali, než ty sklepy dali do rychtiku,“ ozvali se strýc Mancl, co měli tú Piškulovu, „šak náš kluk jim tam taky cosi dělal s tym bágrem. Ja tož ba, když už to měli skoro hotový, kladl na ty sklepy hlinu. No a protože nedostal tak daleko, tož tú žicú hlinu pěkně požduchoval až dozadu, aby to nemoseli rukama přehazovat.“

Sklepy ale byly čerstvý a po bokách nebyly zašprajcovány, tož neco tym bágrem bylo hýbnutý. Jak bylo hotovo, pěkně si pochlebovali, jak se jim to friško podařilo.“

Petroš povdá ostatním, protože sklepy stavjali zaroveň: „Chlapi, eště si zavdáme, skovam důle lopaty a idem dom, at' nam baby nebrblú, za chvílu je tma.“

Jak zašel do sklepa, najednú je čut řef.

„Chlapi, honem, sklepy nam ujížd'ajú!“ zavolal Petroš.

Fšeci popadli lopaty a co bágř naskládal navrch za dvě hodiny, oni lopatama do dvouh do rána zházali ze sklepů. Sklepy ale zachránili. Ba nadělali se tam enom co je pravda, aj bar jakých hlúpotin navymýšlali, aj pěkných písniček pozpívali, dobrýho vínka popili.

Šak at' si jich užijú, zaslúžijú si to. Přece je to enom fčil pěknější, jak tá zmla.

Bukovský Josef

Vánoční překvapení

Miša byl malý sedmiletý chlapec. Byl téměř stejný, jako chlapci v jeho věku. Rád běhal s kamarády venku, chodili po lese, kde si hráli na vojáky, stavěli si bunkry z větviček a listů. Ze všeho nejraději ale hrál fotbal.

Chodil se svými kamarády Pétou, Vaškem a Radimem každé odpoledne na hřiště, kde trénovali. Snili o tom, že se jednou dostanou do světa a budou stejně známými fotbalisty, jako jejich „kamarádi“ z českého týmu.

„Už jsem stejně dobrý jako Nedvěd, koukejte“ chlubil se Miša svými hlavičkami a vysokými výkopy.

Miša snil. Často sníval o tom, že do „jeho domova“ přijde český tým. Miša totiž nevyrostal doma se svými rodiči. Rodiče neměl. Vyrůstal v malém dětském domově nedaleko velkého města, kde se ale cítil dobře. Měl spoustu kamarádů, chodil do školy a vychovatelky na něj byly také hodné. Několik rodin se už na Mišu přišlo podívat - dvě, tři, ale žádná si ho nakonec nikdy nevzala. Přitom byl tak hodný. Jen jedinkrát rozbil s kamarády kamenem okno. Ale to přeci kluci dělávají, ne?

Blížily se už osmé Vánoce, které Miša v domově trávil. Ze všeho nejvíc si přál pořádný fotbalový míč. Ten, se kterým kluci chodili hrát, už byl starý a otrhaný. Každý rok dostával Miša dárky. Snažil se být hodný, aby přišel Ježíšek k nějakým hodným lidem a ti mu pak dárky do domova přinesli. A každý rok to tak bylo. Přicházeli mladí i staří a dávali dětem hračky, knihy, učebnice do školy, plyšák a různé hry. Miša, ale nic z toho letos nechtěl.

Byl Štědrý den. Všechny děti si oblékli nejkrásnější šaty, které měli a zasedli ke štědrovečerní tabuli. Byla chudší, pravda, ale nikomu to nevadilo. Místo smaženého kapra měli děti mražené rybí prsty, ale bramborový salát, ten byl. Společně s vychovatelkami si děti také upekly rohlíčky, perníky a placky. Všichni se pořádně navečeřeli, společně po večeri uklidili a zpívali koledy upřením pohledem na dveře domova.

V tom se dveře domova otevřely a přišla chvíle, na kterou děti tolik čekaly. Opravdu byli celý rok hodné. Ježíšek na ně nezapomněl a přinesl jim dárečky pod stromečky hodných lidí. To byla radost. Všude byla cítit vánoční atmosféra. Vonělo cukroví, z dálky zněly koledy a děti rozbalovaly dárečky.

Miša dostal tři balíčky. Jeden malý. „Tam by se míč přeci nevezl,“ přemýšlel. Ale rozbalil ho jako první. Bylo tam autíčko. Bylo krásné, jindy by z něj měl Miša obrovskou radost, ale dnes se jen poušmál a hned zkoumal obal druhého dárku. „Tam už by se míč mohl vlézt,“ pomyslel si a hned se pustil do rozbalování. Uvnitř krabičky našel několik plastových vojáčků. Odložil je stranou a s nadějí se díval na třetí, poslední balíček. Nebyl ani velký, ani malý. „Na vyfouklý míč, tak akorát,“ říkal si. Pomalu rozbaloval papír. „Pohádky,“ přečetl si z obalu knihy, ze které se na něj usmíval princ bojující s drakem. Miša byl zklamaný. A to i přesto, že byl rád, že na něj Ježíšek nezapomněl.

Rozhlédl se po místnosti, kde rozbalovaly ostatní děti svoje dárky. V rohu místnosti seděl Mišův kamarád Radim, který dostal dárky pouze dva. Jeden už měl rozbalený. Ježíšek mu přinesl učebnice angličtiny. Druhý dárek se teprve chystal rozbalit. Dlouho si ho prohlížel a když ho nakonec rozbalil, Miša nevěřil vlastním očím. Radim dostal fotbalový míč.

„Mišo, Mišo..“ volal šťastně Radim. „Už budeme mít zase s čím hrát. Ježíšek mi naložil nový míč.“

...A Miša byl šťastný...

Lenka Vlachovská

HODY

„Hody, milé hody, už jsem dohadoval...“ - zaznívá koncem srpna na sále za kulturním domem, když u nás na Vrbici končívají hody. Ale u nás v mateřské škole to neplatí ani začátkem září. Probíhají tam totiž také hody.

Generace stárků je zajištěna na několik let dopředu.

Nejprve si „chasa“ nazdobí a postaví máju. Na jejím vršku nechybí ani vlastnoručně namalovaná česká vlajka. Pro muzikanty se z Polikarpovy a molitanové stavebnice postaví „búda“. Děvčata na ni nastříhají a připevní pantle.

Další den jsme pekli koláče. Měli jsme štěstí, že paní kuchařky vařily knedlíky a dali nám kousek těsta a povidla. Udělali jsme si i posýpátko a mohlo se začít. Koláčky byly pěkně tvarované a paní kuchařky nám je dozlatova upekly.

Příští ráno už přichází stárci a stárky v krojích, které si přinesli z domu. Nechybí ani „demižónek“ na zavdávání (samozřejmě se štávou).

„Chasa“ už se radí a vyráží pod máju, kde si vydatně zavdává a juchá o sto šest.

Následuje cesta pro stárku, nabízejí se koláčky a znovu se tancuje pod máju.

Stárky nám ale letos chyběly, protože máme ve třídě KOŤÁTEK převahu chlapců.

A tak si děti samy zkoušejí, jak se hody připravují, co jim předchází a jak to vlastně o hodech chodí. A ty naše letošní „stárky“ jste mohli vidět i v opravdovém hodovém průvodu po obci. Myslím, že máme o pokračování tradic postaráno.

Jana Kadlecová

Že se děti nejvíce naučí všechno vlastními zkušenostmi, je známá věc. Proto se snažíme ve školce co nejvíce o praktické a názorné učení. Co si děti osahají, to si lépe zapamatují a také jim to více chutná.

Například, když vyrábíme ovocné a zeleninové saláty, kdy děti samy krájí suroviny, ochucují, všechny hotové výrobky ochutnají a dokonce si přidávají. Před Vánocemi samy vyrábějí vanilkové rohlíčky, na ostatky zase koblížky. Letos na podzim jsme zkoušeli pečená jablíčka s džemem a šlehačkou, vaříme a loupáme brambory „na loupačku“ a další praktické dovednosti.

Dobře se nám také daří spolupráce s rodiči.

Na podzim se scházíme na „dýňování“ - výrobu strašidel z dýní, s různými hrami a soutěžemi.

V době adventu se scházíme k výrobě vánočních dekorací či ozdob například ze slaneého nebo vizovického těsta. Následuje společné posezení při čaji nebo kávě.

Po vánoční besídce si maminky předávají recepty na přinesené vánoční cukroví, které společně ochutnááme.

Další setkání máme i před Velikonocemi, kde zase vyrábíme velikonoční dekorace a zdobíme vajíčka.

Velmi zdařilé bývá také hraní pohádek rodičů dětem k jejich svátku - ke Dni dětí.

Společná práce s rodiči děti obohacuje a děti ji mají velice rády. Jsme rády, že nacházíme společnou řeč ku prospěchu dětí.

Plavání

To, že „Na Vrbsci ani kačeny neumí plavat“, už dávno neplatí. Na začátku každého školního roku jezdíme s dětmi na předplavecký výcvik do Plavecké školy v Hustopečích. Tam se děti seznamují s vodou, ale učí se i základům plavání - dýchání, potápění pod vodou, používat nohy i ruce pro plavecké styly.

Vyučující plavčíci (paní učitelka i pan ředitel) naše děti pořád chválí, že jsou šikovné, pozorné, poslušné a hlavně se rychle základům plavání učí.

A tak, když na ukončení dostávají diplomy s kapříky za každý splněný úkol, pokaždé máme ohromnou radost a jsme na ně pyšní.

Nějaké perličky ze školky:

Paní učitelka říká: „Tomášku, pojd' pracovat.“

Tomášek na to: Nepůjdu, já jsem byl včera na pracáku, nepracuju.“

Paní učitelka říká jedné holčičce: „Ty jsi celá maminka.“

Holčička na to: „Já nejstu maminka, já su hezká.“

„Radimku, ty jsi celý děda.“

„Ne, já nejstu děda. Já nemám fúsa a břuch.“

Učitelky MŠ Vrbsice

SLAVNOSTNÍ ZAHÁJENÍ ADVENTU

V neděli 2. prosince 2007 se na prostranství před kulturním domem sešel velký počet občanů naší obce k zahájení adventu slavnostním rozsvícením vánočního stromu.

Bylo to už po druhé, co se tato slavnost konala. Po loňské premiéře v parku u horní hospody, bylo v poslední chvíli rozhodnuto, že se akce přesune ke kulturnímu domu.

Myslím si, že to byla dobrá volba. Schody posloužily jako pódium k vystoupení mužáků, děti z mateřské i základní školy. Celý prostor je tu lépe osvětlen, je blíže celé zázemí - kuchyňka v kulturním domě a v případě špatného počasí by se dal využít vestibul v kulturního domu, zejména k prodeji - jarmarku - výrobků z ma-

teřské a základní školy, který následoval po skončení programu.

Na celkovém dobrém průběhu má zásluhu také dobré ozvučení celé slavnosti, který zajistil Roman Veverka, kterému za to patří poděkování.

Poděkování patří také mužákům pod vedením Václava Hasíka, paní učitelkám z mateřské a základní školy za přípravu programů a dětem za jejich předvedení i za výrobu vánočních dárečků na jarmark. Ty si žáci základní školy také sami prodávali, za děti ze školky je prodávaly paní školnice, paní kuchařka a paní učitelka.

O horké občerstvení se postaraly pracovnice obecního úřadu a paní kuchařka ze školky.

Bylo to pěkné také proto, že na slavnosti byla velká účast nejen místních, ale taky řada přespolních. Už se těšíme na příští rok.

B.B.

S Á R I N K A

Psal se jaro roku 2005, když k nám do mateřské školy přišla paní Blažková, která se přistěhovala do naší obce do rodinného domku patřícího NARNII v Kloboukách.

Nepřišla sama. Přivezla na vozičku holčičku Sárinku.

Sárinka má kombinované vady, kvůli kterým je na voziček odkázána. Dokáže se sama pohybovat ležením, takže se dostane, kam potřebuje.

Maminka přišla s tím, že by chtěla Sárinku zapojit do dětského kolektivu, protože už děti kolem sebe potřebovala. Měla sice domluvenou občasnou návštěvu Mateřské školy v Brumovicích, ale to je přece jen dál, proto měla zájem o naši mateřskou školu.

Přestože jsme zatím nikdy neměly zkušenost s takto handicapovaným dítětem, řekly jsme si, že to zkusíme. A tak k nám Sárinka s maminkou několikrát v týdnu přicházely. Nejdříve zejména na zahradu a od 1. září 2005 na normální dopolední docházku.

Dětem jsme vysvětlily, že musí dávat pozor, aby na Sárinku nešláply nebo ji neporazily, protože jí nechtějí poslouchat nožičky.

A tak jí děti braly úplně samozřejmě, bez vyptávání a divení se.

O tom svědčí i příhoda, kdy děti čekaly v řadě na klouzání po lavičce, když Honzík prohlásil: „Sárinko, postav se taky do řady“.

Po celou dobu její docházky do školky se jí nikdy nikdo neposmíval, naopak jí všechny děti rády pomáhaly a hrály si s ní.

Přestože nemáme žádné speciální podmínky k pobytu takového dítěte, snažily se všechny

pracovnice o to, aby se Sárince u nás líbilo a byla spokojená. A to jsme neměly ani asistenta, který by se věnoval jen jí. Jistě to nebylo jednoduché, protože Sára potřebovala neustálou pozornost a péči. Poznali jsme, že i při sníženém počtu dětí na 12 ve třídě, jak praví vyhláška o předškolním vzdělávání, to bylo náročné. Největší zásluhu na tom, že po dva školní roky Sárinčiny docházky do naší školky, bylo o její speciální potřeby vždy dobře postaráno, má paní učitelka Jarmila Cichrová, na jejichž bedrech byla celá zodpovědnost a školnice paní Anna Vlachovská, která jí vždycky ochotně pomohla s čím bylo potřeba. Dokázaly, že když se chce a je dobrá vůle, tak všechno jde. Za to jim patří poděkování.

Sárinka s námi navštěvovala a absolvovala všechny akce - jezdila s námi do divadel, na výlety, na koncerty, na vycházky a podobně. Účinkovala s námi na besídkách - mohli jste ji vidět i na oslavě Dne matek jako pohádkovou květinu.

Když byla v lázních, děti jí nakreslily obrázky a paní učitelky jí napsaly dopis.

Naučila se poznávat barvy, učila se i básničky a písničky, malovala barvami, lepila a dokonce i stříhala nůžkami.

Měla svůj individuální vzdělávací program, podle kterého s ní paní učitelka pracovala.

Letos v červnu svou dvouletou docházku do naší mateřské školy ukončila.

Když se na konci školního roku se školkou loučila, nechyběla nám slzička v oku.

Její další vzdělávání už bude probíhat jinde.

Se Sárinkou se ale vidíme i nadále, protože k nám do školky chodí ještě její bráška Lubošek, takže pro něj s maminkou jezdí.

Myslím si, že Sárinčin pobyt u nás ve školce učil děti ohleduplnosti, vstřícnosti a ochotě nabídnout pomoc potřebným. Učil je také vážit si svého zdraví a svých možností.

Byl to přínos a zkušenost pro nás pro všechny.

*Bohumila Bařinová
ředitelka Mateřské školy Vrbičice*

VÍTÁNÍ OBČÁNKŮ

V letošním roce jsme dvakrát vítali naše malé občánky v obřadní místnosti. První vítání bylo v březnu a druhé začátkem října. Celkem jsme přivítali 9 dětí (7 chlapců a 2 děvčata).

V krátkém kulturním programu vždy vystupují děti ze základní a mateřské školy (recitace a hra na flétnu) a pěvecké vystoupení obstarávají mladé vrbecké zpěvačky.

Na jaře příštího roku přivítáme naše další malé spoluobčánky společně s jejich rodiči.

R. Horáková - předsedkyně kulturní a škol. komise v obci

PODZIM VE ŠKOLE

PRANOSTIKY V PROSINCI

Martin, Kateřina - konec listopadu

Přijede-li svatý Martin na bílém koni,
metelice za metelici se honí.
Mrzne-li na Kateřinu, na Barboru přší.
Chodí-li Kateřina po ledě, chodí Štěpán po
blátě.

Prosinec se sněhem na pěšině, žito je v
každé vysočině.

Studený prosinec - brzké jaro.

Je-li v první týden adventní mrazivo, bude
zima osmnáct neděl trvatí.

4. prosinec - Barbora

Po svatě Baruši střež nosu i uší!
Snese-li led o svatě Barboře hus, snese o
Vánocích vůz.

Svatá Barborka, vyhání dřevo ze dvorka.
(4.12. - musí se hodně topit).

6. prosinec - Mikuláš

Svatý Mikuláš splachuje břehy (pršívá).
O sv. Mikuláši snížek často praší.

13. prosinec - Lucie

Svatá Lucie noci upije (ale dne nepřídá).
Jaké jsou dni od sv. Lucie do Božího
narození, takové jsou též měsíce příštího
roku. (12 dní - 12 měsíců)
Když přijde sv. Lucie, najde tu už zimu.

Vánoce

Lepší Vánoce třeskaté nežli tekuté.

Zelené Vánoce - bílé Velikonoce.

Vánoce na ledě - Velikonoce na blátě.

24. prosinec - Adam a Eva

Na Adama a Evu čekejte oblevu.

Když na Štědrý večer sněží, na pytle se
chmel těží.

25. prosinec

Mráz na Boží narození - zima se udrží bez
proměny.

Když na Boží hod přší, sucho úrodu poruší.

26. prosinec - Štěpán

Když svatý Štěpán vyfouká bláto, bude
pěkné jaro nato.

Jestli na Štěpána větry uhodí, příští rok se
všecko špatně urodí.

28. prosinec

O Mlád'átkách den se omlazuje.

Prší-li na Mlád'átka, budou děti mřítí.

31. prosinec - Silvestr

Jak byl celý rok voda a bláto, na Silvestra
nenapadne zlato.

Na Silvestra-li vítr a ráno slunce svítí,
nelze nám dobrého vína se nadíti.

*Když krtek v listopadu ryje,
budou na Vánoce létat komáři*

*Listopadové sněžení
neškodí vůbec osení*

Výtěžek z prodejního jarmarku v neděli 2.
prosince 2007 se rozhodly děti ze ZŠ Vrbice
věnovat na sbírkové konto Pomozte dětem!
Celkem jsme na číslo účtu 666 999 666/0300
poslaly 2 101 Kč.

Děkujeme všem, kteří u nás nakoupili.

Děti ze ZŠ Vrbice

Zabijačka

Venku přituhuje. Jak by ne!

Je podzim roku 2007. Ze stromů v polích už opadalo všecko listí, jablíčka i hrušky si ustlaly v bedýnkách ve sklepě a brambory a zelenina jsou už také dávno sklizeny.

Dívám se kuchyňským oknem na dvůr. Kromě kocoura, jenž se vrací odkudsi z lovu a pár sýkorek na krmítku, je venku pusto.

Na stole přede mnou stojí hrnek s čajem, pára z něj stoupá a já pomalu míchám lžičkou a vzpomínám ...

Vidím malý domek s dvorkem obehnaným dřevěným plůtkem, při jedné straně dvora obytnou část a při druhé malé hospodářské stavení pro prasátko, kozu a pár slepic a kachen.

Prasátko tenkrát chovali v každé chalupě.

Od jara do zimy se krmilo a v zimě nastala doba zabijaček.

U nás doma visel na stěně kalendář. Byl plný obrázků a ráda jsem si je prohlížela. Vedle obrázků bylo místo i na poznámky. Od Nového roku se do kalendáře zapisovalo, co je nutno v hospodářství udělat, aby se na to nezapomnělo. Každý se v něm mohl dočíst, kdy jít s králíci samicí k samcovi, s husou k houserovi i kdy má kdo narozeniny. A samozřejmě nesmělo chybět datum zabijačky.

Ale u nás to nebylo jen datum, kdy budem zabíjet my.

Protože tatínek byl řezník a kruponář, kalendář se už po hodech začal plnit jmény lidí, jimž měl jít prasátko zabít.

A že chodíval po celé Vrbici, mnohdy se na jednu linku v kalendáři musela vejít i dvě, vyjimečně tři jména!

Před začátkem sezony si tatínek pečlivě nachystal všecek „vercajk“.

Nože od těch nejmenších až po obrovské s dlouhou střípkou, sekáč na kosti i kulatou ocílku. Nože pořádně nabrousil, přejel brisně ocílkou, všecko zabalil do řeznické zástěry a přidal dva „zvonky“, uřezané z kravských rohů a sloužící k čistění opařeného prasete.

Obyčejně hned po dušičkách jsme zabíjeli doma.

Z „cigánskej skale“, což je malý výmol hned za posledními domky na Stráži, jsme nanosili vodu. Ve „skalí“ byla hluboká studna s rumpálem a z ní se ručně ty spousty kbelíků musely vytahat.

Doma se voda nalila do všeho, co neteklo. V první řadě do kotle a do kdekjakého hrnce. Ke kotli se nachystalo dřevo na topení.

Hospodyň měla už zásobu koření, soli i cibule a česneku.

Jak se rozednilo, řezník klekl na prase s pomocí těch, co byli po ruce a potom už nastal stejný rituál jako loni i předloni.

Muži dělali tu hrubší práci venku a ženské se staraly, aby vřela voda v kotli, aby nic nevášlo a řezník nemusel čekat.

Na svačinu se chystal mozeček s vejci, v poledne polévka s majoránkou a česnekem a na večer si hospodyně nasolila kus masa, buď na pečení nebo na řízky.

Řezník za pomoci mužského osazenstva udělal jelita, jitrnice i tlačěnku, pokrájel sádlo a maso rozdělal na úhledné šrůtky.

Tatínek byl v ohledu zabijačky velice přísný, nic se nesmělo zanedbat, míse i hrnce a mlýnky, všecko muselo zářit čistotou a nejedna hospodyně si od něho vyslechla řádnou kritiku.

Jednou nám vyprávěl, jak se u kohosi ptal, zda umyli mlýnek.

Žena se dušovala že ano. Ale jemu se to nezdálo, rozdělal ho a ejhle!

Suchá myška v něm byla!

Kdesi zas rozkázal, aby ženské obraly hlavu (do tlačěnky).

Když se potom po mase sháněl, zjistil, že hlavu nejen obraly, ale i snědly.

Ještě po letech, když jsme doma, už bez tatínka, zabíjeli, hleděli jsme, aby všecko bylo jak patří a jedna šrůtka jako druhá, na to si potrpěl.

Jak se zabilo doma, podíval se tatínek do kalendáře kdo je na řadě a nás poslal, abychom vyřídili, v kolik hodin přijde.

Brzo ráno, ještě za tmy, vypil hrneček svařeného vína, do kabely k náčiní dal masový mlýnek a šel.

Když zabíjel někde u „rodiny“, to jsme buď to šli na zabijačku všichni, nebo jsme aspoň doma nevařili. V poledne nám od nich obyčejně děcka- donesla oběd.

Bylo to tak i v ostatních rodinách. My děcka jsme rády s výslužkou chodily. Dostaly jsme pár korunek od cesty.

Jak zabíjel tatínek u cizích, došel ze zabijačky až k večeru.

U někoho jenom udělal to nejnutnější a šel k jiným, to když bylo napilno.

Pamatuji, že se maminky večer po návratu ptával „mamo, máš uvařený erteple?“

Ona bezelstně přitakala, že samozřejmě ano. Netušila v tom žádnou léčku. Avšak tatínek, nadýchaný za celý den mastných výparů, toužil po něčem „z múky“.

„Tož nadělej přesňáků.“ Nic naplat, dělaly se přesňáků!

Večer k nám potom někdo „zabúchal“.

Byla to hospodyně, u nichž se zabíjelo. Donesla tatínkovi „plat“ v podobě voňavých jitrnic a jelítek, kousku masa i vařeného podbradku.

Jé, to se mně teď začaly sbíhat sliny!

Ale tenkrát? Jelita a jitrnice jsem už ani vidět nemohla! Zato jsem ale zvědavě nakukovala do košíku zakrytého bílým šátkem, jež donesla tetička nádvkem.

Tam se schovávaly dobré buchty nebo

koblihy.

K příbuzným-rodině se chodilo večer na „karmínu“. Byla to dobrá večeře, na niž se podávalo pečené maso, zelí a chutnaly se jitrničky.

Na stole stála mísa sušeného ovoce svařeného ve vodě s cukrem, jež vonělo citronem a hřebíčkem. A samozřejmě dobré buchty.

Chlapi „koštovali“ mladé víno i slivovičku. Každý přidal i nějakou veselou příhodu k dobré pohodě a hospodyně pomalu chystala všem výslužku.

Tak jsem se zamyslela, že čaj mně úplně vystydl a venku se už načisto setmělo, ač jsou teprve čtyři hodiny.

No, už tu zase máme listopad ...

Kachyňová 2007

Mikuláš a čert

*Do kožucha z berana oblékl se
včera Jura.*

*Každý papuč jinačí, jeden větší,
druhý menší,
půjde dělat satana!*

Kde vžit rohy? Aha, z kozy!

Tak teď Jura přemítá.

Z roztrhaných gatí zatím

podvlečka mu prosvítá.

A v papučích zebe v nohy.

*Ještě řetěz od krávy, starý pytel
od slámy.*

A než vyšel do ulic, sláma trčí

z nohavic,

rohy tlačí do hlavy.

*Kam se ale poděje? Mikuláše nemá
ještě!*

A už je tu spása jeho!

Vidí jít s berlou svatého.

Pojď satane po mém boku.

Dnes je přece i tvůj čas!

Zve ho s sebou Mikuláš.

*Kdo by ztrestal uličníky, kdyby
tebe nebylo?*

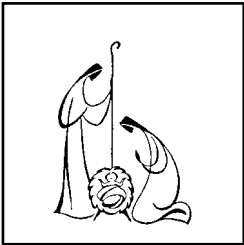
Dělali by co čert káže!

*At' je sám do pytle háže - a zítra
je pustí zas.*

Kachyňová 2007

Duchovní okénko farnosti Vrbice - prosinec 2007

Motto.
... do domu Hospodinova
půjdeme s radostí.

V tomto prosincovém adventním čase předkládám k nahlédnutí malý výňatek z přednášky jáhna také lékaře - psychiatra Maxe J. Kašparů,

který promlouval na téma: Živá a mrtvá víra. Jeho přednáška byla obsáhlá, ale v jedné části promluvy se zamýšlí nad radostí z víry, když říká ... my, křesťané, jsme často smutnými křesťany a to tak nemá být. Já občas pozoruji lidi, jsem psychiatr, je to moje určitá profesní deformace a vidím jak lidé jdoucí do kostela se cestou živě baví a usmívají, ale jakmile přejdou práh kostela, stáhnou se jim rysy v obličejích a z toho úplně normálního lidského postoje

ještě venku před kostelem, se stávají úplně smutní a zaražení lidé. Ale já se ptám proč? Vždyť my, věřící, máme mít radost z víry, která nás posiluje. Považte, pokračuje jáhen Max. Kašparů, on přijde čas sv. přijímání, já podávám eucharistii a často se stává, že se ke mně k oltáři sunou lidé smutní se stuhlými rysy v obličejích. Přijmou tělo Kristovo, odcházejí a já jen tak jedním okem pozoruji, jestli těm lidem něco není, jestli se cestou do lavice nezhroutí, protože až tak jsou zkormouceni. Ale zase se ptám proč, když mají mít radost, že přijali Krista. Jakoby těm lidem chyběla radost z víry. Dále jáhen vzpomíná, když přednášel na stejné téma v jedné farnosti, oslovila ho jedna starší žena s tím, že mu přidá něco k dobru, svoji zkušenost. Potom se paní dala do vyprávění. Její mladí sousedé - ateisti, jí občas svěřovali na hlídání svoje dítě, pětiletého chlapce. Já jsem už důchodkyně, dál vyprávěla žena, mám dost času, chodím každý den do kostela a tak se někdy stane, že chlapce беру sebou na

mši. Chlapec je vcelku klidný, poslouchá jak hrají varhany, pozoruje blikající svíčky a co dělá ministrant. Až jednou se stalo, že se zahleděl na lidi vracející se od svatého přijímání, všiml si jejich výrazu v obličejích a tehdy se mě zeptal: „Teto, co ten chlap tam těm lidem dělá?“ Takto postřehl situaci tento pětiletý kluk a já jsem se ani nezmohla na odpověď, dodala stará paní. Tato příhoda dostatečně vystihuje stav a situaci. Promlouvající jáhen, lékař-psychiatr, pokračoval dál v přednášce a připomínal, že nás Bůh stvořil pro lásku a radost, i když v našich končinách není zvykem jak to dělají lidé v Africe, když po sv. přijímání tančí a zpívají, ale říká se jiný kraj, jiný mrav. My, věřící, bychom vždy měli projevovat radost z živé a zdravé víry, zvláště, když jsme v domě Hospodinově. Takto končil svoji úvahu jáhen a lékař Max. Kašparů.

Teď už jen zbývá, abychom se i my zamysleli nad jeho slovy, zvláště teď v době adventu, to je při očekávání příchodu Krista.

POZVÁNÍ.

Zveme všechny lidi dobré vůle do našeho kostela ke společné oslavě svátku narození Ježíše Krista.

Na **Štědrý den** bude mše svatá (Půlnoční) **už ve 22 hodin**, velký sbor bude s doprovodem orchestru zpívat Vánoční mši Jana Jakuba Ryby.

Na **Boží hod vánoční 25.12. 2007** je mše svatá v 8.00 hodin ráno. Při liturgii bude zpěvem oslavovat Pána Velký chrámový sbor s doprovodem orchestru.

Na svátek **svatého Štěpána** bude mše svatá taktéž v 8.00 hod. Při liturgii bude zpívat a hrát dětská schola Kamínek.

Bůh „je“, ať jej tedy poznají ...

Otec biskup Vojtěch Cikrle mě určil Kanonickou misí k vyučování náboženství ve vaší škole i v tomto roce.

Výuka již tradičně probíhá v budově základní školy vždy v pátek odpoledne.

Paní ředitelka Renata Horáková nám připravuje výborné podmínky a vždy se těším na její spolupráci.

V letošním roce se přihlásilo celkem 20 dětí.

Téma první třídy je s názvem: **„Jsem s tebou“**. Druhá třída na něj navazuje tematem: **„Poznáváme boží lásku“** a děti třetí třídy se připravují pod důkladným přezkoušením dosti náročné přípravy na **První svaté přijímání**, otcem Ondřejem. Jejich téma zní: **„Bůh k nám přichází“**. Čtvrtý a pátý ročník má v metodice moc hezké téma: **„Společně vytváříme boží království“**.

Tyto hodiny náboženství jsou velmi povzbudivé v naší hektické době a jsem moc ráda za děti, že rodiče jejich život obohacují i jinými hodnotami než jen materiálními. Vrbecké dětičky jsou moc milé a šikovné. Myslím si, že nejen rodiče, babičky a dědečkové mají z nich velkou radost, však co teprve Bůh, který „je“.

Vaše katechetka Marie Kuchyňková

Živý betlém.

Stejně jako v předchozích letech chystají děti z Vrbice i letos živý betlém. V nové vánoční hře od Marie Holkové se opět setkáme nejen s Marií, Josefem a Ježíškem, ale také s pastýři, třemi krály a anděly. Celou hru doprovodí zpěvem a tím podtrhne sváteční atmosféru chrámová schola Kamínek.

Malí herci se ke svým rolím staví opravdu zodpovědně, nejen pilně nacvičují, ale také si sami vyrábí kostýmy a rekvizity.

Pokud chcete vidět, jak to všechno dopadne, jestli králové a pastýři najdou svatou rodinu, přijďte 26. prosince (na Štěpána) do vrbeckého kostela.

Katechetky Soňa, Danka, Petra, Dáša

Kamínkování

Tak se to podařilo! Měsíce dřiny, hodiny a hodiny strávené ve studiu, neuvěřitelný natáčecí maratón posledních několika týdnů... To všechno je ukryto v CD Malinkej bílej kámen, které už možná někteří doma zakládáte do přehrávačů. Kromě práce jsme se snažili do nahrávky dát radost z muziky, chuť do života a v neposlední řadě také víru v Boha.

Kromě titulní písničky Malinkej bílej kámen, která je zároveň hymnou naší školy, je na CD ještě dalších čtrnáct různorodých písniček. Vícehlasy i jednoduché melodie,

pomalé i rytmické písně, zhudebněné modlitby, vedle českých textů také latina a itaština. Věříme, že si každý najde svou oblíbenou, kterou si budete třeba pobrukovat při práci. Takovou, která na Vaší tváři vyloudí úsměv...

Naše CD bylo na světlo Boží uvedeno na předadventním koncertě v neděli 25. listopadu 2007 a řada z Vás si jej odnesla domů. Pokud jste koncert nestihli nebo si z nějakého důvodu CD nekoupili a měli byste o ně zájem, nezoufejte, máme jich dost! Zakoupit si je můžete kdykoliv po mši svatě v sakristii chrámu Páně sv. Jiljí. Neváhejte se také obrátit na členy

Kamínku. Kontakt najdete na stránkách sboru www.Kaminek.unas.cz.

Touto cestou bychom chtěli ještě jednou poděkovat všem, kteří nás při natáčení podporovali, a to nejen sponzorům. Dík také patří našim blízkým a především Vám, posluchačům, protože bez Vás by celé naše snažení nemělo smysl. Děkujeme.

Vydáním CD a Předadventním koncertem činnost Kamínku samozřejmě nekončí. Znovu si nás budete moci poslechnout při sváteční mši na sv. Štěpána a se svým zpěvem podpoříme také Živý betlém. Těšíme se na Vás!

za Kamínek Lenka Lubalová.

HUDEBNÍ NÁSTROJE

skvělé dárky pod stromeček

Prodáváme: hudební nástroje, hudební příslušenství (obaly, stojany, paličky, struny, plátky, čističe), hudební publikace, učebnice, noty, zpěvníky, ozvučovací a světelnou techniku, ...

 Bicí soupravy od 5.450,-	 Klasické kytary od 990,-	 Keyhoardy od 2.490,-	 Housle od 1.990,-
 Trubky od 4.690,-	 Sluchátka od 220,-	 Mikrofony od 610,-	 Reprosoustavy pár od 1.160,-

STUDIO POHODA, Nár. hrdinů 22, Břeclav, tel.: 519 324 400
(najdete nás naproti policii, za parkovištěm ve dvoře - bývalé Lamé)

Otvírací doba od 10.12. do 23.12.2007
Po-Pa: 8:30-12:00 13:00-17:30, So-Ne: 8:30-11:00

vánoční slevy
naleznete na: www.studiopohoda.cz

Zajímavosti z historie vinařství v obci Vrbice

Dobu začátků pěstování vinné révy v obci Vrbici, lze stanovit do časů, kdy se ještě naše obec jmenovala Michelsdorf a založili ji kolonisté - Rakušáci z oblasti Dolní Rakousko. Noví useláci vinohradnictví rozuměli, protože území Rakouska bylo už v dřívějších dobách obsazeno římskými legiemi a právě Římaní zde pěstování révy zavedli. Další možnost připouští, že s vinnou révou začali na čejkovickém panství, kam náležel i Michelsdorf, noví majitelé, ozbrojený řeholní řád Templářů z Francie. Řeholní řád dostal panství Čejkovice od českého krále Václava II. už před rokem 1241 a první zmínka o zdejší vinohradnictví se datuje z roku 1248. Ze starých záznamů je zajímavé zjištění, že poddaní sedláci z tohoto panství platili ze svěřeného statku, neboli lánů, kromě naturálií také 144 grošů roční daně, což byly 2 ¼ hřivny. Vysoká suma peněz hodně překračovala obvyklý plat, který činil jinde pouze 1 hřivnu z lánů. Dá se usoudit, že to bylo výnosným hospodařením, jehož součástí byly vždy výnosné vinohrady. Historikové však zjistili, že vinohradnictví se provozovalo i hodně na sever od Brna a zasahovalo až na Olomoucko, odkud o tom pochází písemná zpráva už z roku 1078, kdežto z našich jižních oblastí se našly písemné záznamy až z doby po roce 1200. První zprávy jsou z klášterních a knížecích statků, prostým poddaným bylo dovoleno pěstovat vinice na přidělených pozemcích až později. Dr. Hosák v knize Dějiny Hustopečska do poloviny 14. století zdůrazňuje, že k velkému rozmachu vinohradnictví došlo až popříchodu kolonistů z Rakouska. V době předhusitské a později pokračoval v naší oblasti velký rozmach v pěstování vinné révy. Tehdy vlastnili hodně vinic měšťané a účetní doklady dosvědčují, že jejich příjmy z prodeje vína činily až ¼ z celkových zisků. Měšťané a šlechta měli své vinice v mnoha místech naší oblasti. Například písemný záznam z roku 1569 vypovídá, že válečný rada císaře rytíř Wolfgang Georg Mengsreiter zdědil po Janu Šemberovi mimo jiné také několik vinic u vrbeckého Hájku a v Šatrapkách. Jiné záznamy prozrazují i nám známé potíže s vinnou révou, když sdělují, že na panství Čejkovice byly vinohrady v roce 1601 silně poškozeny „rudou“, což je perenospora a roku 1602 spálil vinice mráz, který trval po celý květen. Vinohradnictví silně utrpělo za třicetileté války (r. 1618 - 1648). Mnoho vesnic bylo tehdy pustých úplně, nebo částečně. V té době zaniklo na Vrbici 34% usedlostí a Prušánky spustly z více než

50 %. Vedlejší Kobyly bylo ještě roku 1653 pusté úplně, podobně jako Krumvíř. V dobách, kdy Vrbice náležela Jezuitům (roku 1624-1773) byly všechny poddanské vinohrady pod Horním právem a vinným desátkem. Vinohradnické tratě se označovaly jako vinné hory. V horním právu bylo mimo jiné stanoveno, že kdo koupí, zdědí, od rodičů obdrží, vyženi nebo jiným způsobem získá vinohrad, musí jej dát zapsat do Horenské knihy. Dokud se tak nestane, není na vinici nárok. Dozor nad všemi vinicemi měl Horní, neboli Bergmistr. Mezi povinnostmi Horního bylo mimo jiné dohlížet v čase prací ve vinicích, „aby vinohrady od najatých dělníků různým zanedbáním netrpěly“. Bylo ale zajímavé, že povinnost robotních prací poddaných se na obdělávání vinic nevztahovaly. Tak byli páni na vinohrady hákliví. Vinice patřící vrchnosti většinou obdělávali zvláště najatí dělníci (říkalo se jim i zahradníci), kteří této práci rozuměli, dnes by se řeklo, že to byli specialisté. Dochoval se záznam z roku 1737, který vypovídá, jak byla hodnocena vinohradnická práce na čejkovickém panství. Plat za jeden den práce byl následující: jarní řez- 10 krejcarů, smitání- 7 krejc., kopačka- 12 krejc., vázání vinných hlav- 7 krejc., zatloukání kolí- 10 krejc. a.t.d. Kolky se na zimu vždy vytahovaly ze země a poskládaly se ve vinohradnické boudě, aby mohly být na jaře opět použity. Pro srovnání uvádím, že kolem roku 1750 (za císařovny Marie Terezie) se pro potřebu stanovení daní počítala cena krávy za 1 zlatý 30 krejcarů, koza stála 22 ½ krejc. cena obilí se pohybovala v rozmezí 45 krejc. až 1 zlatý za 1 měřici (měřice= 65,5 litru = 45 kg pšenice).

Pro zpřesnění evidence vinic bylo už v roce 1655 rozhodnuto moravským zemským sněmem, že rozlohy vinohradů budou rozměřeny na jednotky pojmenované jako čtvrtě. Každá čtvrt se dělila na osm (osminy). Jednu čtvrt tvořilo 7 až 8 měřic (někdy prý až 10). Velikost čtvrtě závisela na bonitě vinohradu, protože například jedna měřice vinohradu v 1. bonitní třídě měla rozlohu 600 sáhů čtverečních, což je dnešních 19,4 měřice. V poslední 4.

bonitní třídě byla tehdejší měřice hodně větší. Vinohrady měly hustší výsadbu a je uváděno, že čtvrt měla až 16000 kolků. Když se provede srovnání s dnešní výsadbou, tak dnes na 10 arech v Krátkých je kolem 450 vinných keřů, v době popisované lánové vžitace měli na rozloze dnešních 10 arů něco kolem 1200 hlav. Přesto množství sklizených hroznů bylo velmi nízké, ale o tom bude pojednáno až v jiné části tohoto článku.

Zajímavý je záznam o vinohradnictví na Vrbici z roku 1673, byl to rok lánové vžitace, prováděné stanovenými císařskými komisemi. Jednalo se o první velký pokus císařského dvora pochytit co nejpřesněji všechny polnosti, lesy a výrobní činnost řemeslníků pro potřebu stanovení daní odváděných do císařské pokladny. Podle záznamů z roku 1673 měla obec Vrbice 46 osedlých, rozdělených dle velikosti obhospodařovaných polí na celoláníky, pololáníky, čtvrtláníky a podsedky, kteří v té době obdělávali 1144 měřic půdy. Zbytek tehdejšího katastru tvořily pastviny, louky a les. Z obdělávaných polí bylo 139 tehdejších měřic osázených vinohradem, což činilo 9,63 % z orné půdy. Zdůrazňuji schválně označení tehdejší měřice, protože vinice byly už v té době zařazeny podle bonitních tříd, a tak např. v první bonitní třídě byla jedna měřice 600 sáhů čtverečních, což je dnešních 19,4 arů. Při poslední bonitě byla tehdejší měřice hodně více než je dnešních 20 arů, takže 139 měřic mohlo být dnešních 28 hektarů vinic. Staré záznamy dále sdělují, že tehdy na Vrbici byly vinohrady ve vinné hoře Krátká (dnes v Krátkých), dále to byla vinná hora ve Skříčkách a Kuní hora.

Pro srovnání uvádím pohled na tehdejší stav vinohradnictví v okolních obcích:

Kobyly - 13,3 % (z celk. půdy).

Bořetice - 11,4 %

Brumovice - 33,2 %
 Šakvice - 5,4 %
 Zaječí - 3,2 %
 Němčičky - 100 % 989 měř.
 Krumvíř - 17,3 %
 Rakvice - 34 %
 Kurdějov - 94 % 1560 měř.
 Vrbice - 9,63 %
 V. Pavlovice 2,3 % (76 měř.)
 Hustopeče - 3500 měř.

Na Vrbici byla po roce 1624 pořízena hospoda, nejprve byla obecní, později si ji převzala vrchnost. Podle záznamů musela hospoda ročně vyšenkovat až 4 bečky vína. Jedna bečka se počítala jako 10 věder. Páni si v písemných záznamech stěžovali, že hospodě hodně škodilo, když poddaní měli svoje víno, které mohli také prodávat. Možnost byla jen v době od vinobraní do svaté Kateřiny (25. listopadu). Po skončené třicetileté válce se dostalo vinohradnictví na Moravě do velké krize. Vinice byly hodně poničené anebo zpuštělé, pracovní síly se nedostávalo, protože obyvatelstvo bylo vybité, anebo vymřelo na epidemie. Podle zápisu v Památní knize městečka Čejkovice se vrchnost v roce 1698 rozhodla, že obnoví vinohrady ve vinné hoře Borová. Výsadbu prováděli poddaní z Vrbice. Vysazeno bylo ve zmíněném roce 7 ½ ačtlet vinohradu. Sazenice byly dovezeny až z Olbramovic na Znojemsku. Vrbečtí dostali vysazený vinohrad do užívání na tak zvanou šestiletou „lehotu“ (lhůtu). Vinici obdělávali a užívali po dobu 6 roků, potom si ji převzala vrchnost. Další záznamy sdělují, že v roce 1704 byly v hoře Borová vysazeny další 2 ačtlet vinohradu a v roce 1734 to byly dokonce 4 čtvrtě.

V dobách, kdy čejkovické panství vlastnil řád Jezuitů se vinná réva pěstovala ve 40letých cyklech. Bylo to tak, že 30 roků byl na poli vinohrad, který se potom „vyklučil“, dalších 10 roků se zde pěstovali běžné plodiny a teprve potom se zase vysadil vinohrad. Hnojení se provádělo jednou za 5 let, pokud to bylo potřeba. Nelze se divit, že výnosy hroznů byly z dnešního pohledu velmi nízké.

V záznamech Josefínského katastru (používali se pro výpočet daní císaři) je uváděno, že na čejkovickém panství z 282 jiter (jitra = 0,57 ha) vinic vyrobily 2663 věder vína. Přepočtem na dnes používané jednotky vyšlo, že tehdy sklízeli z dnešních 10 arů v průměru pouze kolem 220 kg hroznů. Zdálo se mi to hodně málo,

proto jsem provedl podobný propočítání z údajů v Tereziánském katastru a také jsem přepočítával výnosy hroznů, které se vykazovaly z panství Lichtensteinů v letech 1749 až 1800 a výnosy byly podobně nízké. Zřejmě to bylo tím, že tehdejší odrůdy méně rodily, takže se nehnojilo a bylo nutné, aby hrozny dobře vyzrávaly protože se nedostávalo. Staré záznamy v Tereziánském katastru dokladují, že rozlohy vinic na Moravě neustále klesaly. V letech 1656 - 1678 tvořily vinice 1/27 z celkové rozlohy polí a kolem roku 1900 činila výměra vinic asi 40 % z rozlohy zaznamenané v roce 1678.

Na moravské vinařství přišla další rána v podobě révokazu. Na Znojemsku byl zjištěn už v roce 1890, prý se tam dostal z Dol. Rakouska a rychle se začal šířit po jižní Moravě. Ve vrbecké kronice zaznamenal kronikář Jan Bařina č. 181, že v roce 1908 byla velká úroda hroznů a v roce 1909 konstatoval, že značné množství vinných keřů, uhynulo - prý zmrzly. To se ve vrbeckých vinohradech začal projevovat révokaz, což kronikář tehdy ještě nevěděl. Révokaz - brouček, který ničil kořeny vinných keřů se šířil dál. Další zápis v Obecní kronice z roku 1910 informuje o velmi silném poničení vinohradů perenosporou, takže ani 4x postřik modrou skalicí nezabral. To už se ale silně rozšířil révokaz ve vinicích vrbeckých

hospodářů a tehdy zatím nebylo pomoci. Napadení postupně zlikvidovalo všechny tehdejší pravokohenné výsadby, než vešlo ve známost, že vinice roubované na americké podložce jsou odolné révokazu. Na Vrbici, podobně jako v okolních obcích, se začaly po určité době pěstovat „divočiny“, jako např. odrůda Chorvát, Baco, Frajšťák apod.

O SKLADOVÁNÍ VÍNA VE STARÝCH DOBÁCH.

V době, kdy v naší obci začalo vinařství,

což je období už zmiňovaného příchodu kolonistů až doba Templářů, se podle úsudku historiků skladovalo víno v tak zvaných weinhousech. Bylo to stavení značným dílem vsazené v zemi, takže nad zem vyčnívala jen část této budovy se střechem. Pro přirovnání to bylo obdobné, jako některé dnešní více do země zapuštěné lisovny se střechem. Weinhausy se ještě dodnes používají na ukládání vína v některých jižních zemích. Tak tomu bývalo i v dobách, když čejkovické panství, tedy i Vrbici vlastnil řád Templářů. Dnešní pojmenování - Templářské sklepy Čejkovice je nesprávné a mylné. Odhaduje se, že tyto pozoruhodné sklepy vybudovali v Čejkovicích tehdejší majitelé panství z rodu Víckovců a hlavně potom Jezuité, kteří byli obzvláště dobří hospodáři.

V naší obci je s největší pravděpodobností nejstarší seskupení sklepů v areálu, kterému se říká na „Na sklepách“. Lisovny selských sklepů mívaly původně základy z kamene - pískovce, protože se ho těžilo na Vrbici dostatečné množství, zdi byly nejprve z „pichovaniska“ (nabíjanice), později z kotovic. Pěchované stěny se stavěly z vlhčené žluté hlíny smíchané s plevami, nebo s drcenou slámou. Navlhčená hlína se dusala do bednění, bednění se postupně posunovalo směrem nahoru. Otvory pro dveře a okna se v plné zdi jednoduše vyřezaly. Vstup do lisovny vedl přes žůdr a masivní dveře. Lisovny bývaly obvykle posazeny o 3 až 4 schodky do země, podlahu měly z dusané hlíny, později z pálených cihel. V prostoru lisovny zpracovával vinař hrozny. Po skončení sklizně zde měl hospodář uloženy kvasné kádě a ostatní zařízení pro zpracování hroznů. Býval zde také těžký dubový lis, mistrovské dílo některého z tesařů, kteří se výrobou lisů zabývali. Na Vrbici uměl vyrobit takovýto lis tesař Martin Papež č. 66, jeho jméno uvádí ve své knize pan učitel Petrák z Kobylí. Na mezipatře lisovny míval hospodář uloženy zásoby uzeného masa, sádlo, někdy také ovoce na zimu, anebo obilí. Lisovna je od sklepa oddělena kratší, nebo delší chodbou - šjíjí. Šjíje, tak jako celý prostor sklepa, je vyzděná - kvelbená pálenými cihlami, podzemní část sklepů na Vrbici bývá jen kopaná v pevném pískovcovém slepenci, kterému se také říká „bryja“. Ty hodně staré vrbecké sklepy mívaly šjíji, nebo i vlastní sklep kvelbený plochými pískovcovými kameny z místních lomů. Staré lisovny měly střechy sedlové, pokryté slaměnými doškami. Na půdě lisovny

ukládali hospodáři seno, nebo slámu. Jisté je, že způsob stavebního provedení se u lisoven lišil. V lokalitě „Na sklepách“ můžeme ještě teď vidět původní velmi zachovalé selské sklepy, jako např. sklep rodiny Bařinovy č. 202, anebo sklep bývalého majitele Vojtěcha Slámy. Jiný způsob provedení sklepu je stavba, kde lisovna se sklepem jsou úplně v podzemí. Toto provedení se nejhojněji vyskytuje v části obce Stráž a menší skupinky takovýchto sklepů je možné vidět na více místech naší obce. K velkému rozmachu budování staveb tohoto typu došlo po 1. světové válce, po roku 1920, takže v nynější době je ve stráni Stráže celkem 7 pater sklepů. Mohutné záseky do kopce Stráž, kde jsou nyní zmiňované sklepy, byly kdysi lomy na kámen a šterk pro Vrbici a okolní obce.

Jako zvláštnost lze považovat vinné sklepy v nejstarší zastavěné části obce v Dědině. Jedná se o bývalé selské usedlosti po pravé straně silnice ve směru nahoru. V některých sklepech těchto domů můžeme ještě teď najít vstupy do podzemních únikových chodeb - lochů. Dnes už jsou zmiňované sklepy upraveny, například ten v domě rodiny Marků č. 92 je krásně vyvelben plochými pískovci, vstup do únikového lochu má ale dodnes. V domě č. 95, bývalé Sedláčkově, je dosud původní sklep v tom starém hrubém provedení pouze vykopaný v pískovci a ještě teď je možné rozpoznat, kde býval vstup do únikové chodby. Je možné předpokládat, že sklepy zde byly už tehdy, když vznikla životní nutnost vykopat únikové lochy. Tyto chodby pro záchranu lidí jsou dlouhé stovky metrů, kopali je tehdy primitivními nástroji

a práce na nich musely trvat hodně dlouhou dobu. Musíme vzít na vědomí, že poddani sedláci měli ještě povinnosti robotní a svoje hospodářství. To co je k zoufalé a velmi obtížné práci přinutilo, bylo obrovské a dlouhodobé ohrožení života jejich rodin. To veliké ohrožení musela způsobovat jedině zničující 30letá válka v letech 1618 až 1648. Dá se usoudit, že sklepy ve zmiňované části obce budou nejméně z dlouhodobého období zmiňované války.

Velmi starým sklepem, kde rok výstavby se může prokázat, je sklep, jehož majitelem byl kdysi Ignác Mikulica z domu č. 6 - v Levárkách. Nachází se v uličce naproti domku rodiny Vilhelmovy č. 53 a této rodině v dnešní době také patří. Zápis v Obecní kronice z roku 1927 sděluje, že z 22. na 23. června roku 1927 shořela stará střecha sklepu zmíněného Mikulice. Dále se píše, že při úklidu požáru byl nalezen podpěrný dubový sloup na němž byl vytesán letopočet roku 1700, takže tomuto sklepu je dnes už úctyhodných 308 let. Další prokazatelnou zprávou, která sděluje informaci o starém vinném sklepe, je z ledna roku 2006. Zmiňovaný objekt prodala paní Bož. Michnová č. 335 panu Dr. Krátkému z Prostějova. Při nutné demolici lisovny z kotovicových cihel se v podpěrné dělicí zdi našel vcelku zachovalý podpěrný dubový sloup se zajímavou hlavicí v horní části. Na hlavicí byl christogram JHS a pod ním vytesal neznámý tesař letopočet 1764. (viz fotografie). Dubový sloup podíral konstrukci střechy 242 roky.

V roce 1988 prováděl pan Jar. Bukovský č. 14 přestavbu staré selské lisovny na Stráži. Tehdy jsem si všiml, že při zdi zbořené lisovny ležel už demontovaný mohutný dubový lis s letopočtem 1787. Lis musel být pro velmi špatný technický stav zlikvidován. Jisté je, že starých vinařských lisoven a sklepů je na Vrbici více, ale jejich věk se dá jen předpokládat.

Určitě by se našly další zajímavé písemné zprávy ze starých dob o vinařství na Vrbici. Zajímavá sdělení by mohla být v archívech o l o m o u c k é h o arcibiskupství. Všechny uvedené informace z minulosti vrbeckého vinařství jsem sbíral a do poznámek ukládal

po několik roků. Určitě by se našlo mezi lidmi dost zajímavostí, které by mohli tento článek doplnit avšak ústní podání bývá někdy velmi nepřesné.

Listopad 2007

František Janošek.

Použité informace:

Kronika obce Vrbice.

Pamětihodnosti městečka Čejkovice.

Vinice na teritoriu okr. Břeclav v 17.

stol. - Dr. E. Kordiovský.

Liduška

Nazvala jsem tento příběh Liduška, i když ve skutečnosti se děvče jmenovalo jinak. Příběh o Lidušce je pravdivý. Stal se před mnoha lety. Ve vrbeckých uličkách na Šmidkově žila rodina, říkejme jí Michnova. Měli dva syny, otec dělal na silnici cestáře. Byla to těžká práce. Ráno brzy odcházel z domu a vracel se až za tmy. Pracoval na cestách v celém okolí, od Břeclavi až po Hustopeče. Jeho spolupracovníci byli z různých dědin. Skamarádil se i s jedním dělníkem z Velkých Bílovic. Při krátkých přestávkách k jídlu se Michna dověděl, že žena jeho kamaráda se roznemohla. Její nemoc byla vážná a jednou když přišli do práce, oznamoval bílovský smutnou novinu: Žena mu zemřela. Zůstaly po ní malé děti, ta nejmenší Liduška byla ještě v perince. Nastala starost, kdo se děti ujme, když živitel tráví celé dny v práci. Ty větší si rozebrali příbuzní. Každý z nich měl taky řádku svých dětí a nastal problém, kam s malým nemluvnětem. Ten den došel Michna domů s hlavou plnou starostí. Rád by pomohl dlouholetému kamarádovi z nesnázi. Doma na něj čekaly dvě vlastní děti a sám se měl co ohánět, aby je uživil. Žena už ho vyhlížela s večeri. Kluci se na něj věšeli, nakukovali do kapes, jestli jim něco donesl. Po večeri si otec zapálil a začal ženě vykládat smutnou novinu z práce. „Nevím, jak mu pomoci. Je to přece kamarád“. Tu noc málem ani nezamhouřili oči. Sotva se rozbřeslo, byla žena na nohou. „Dnes půjdu s tebou do Bílovic. Podíváme se tam na tu děvčičku. Naši kluci jsou už velcí, vezmu si ji domů a bude jako naše“... Nevím, co na to řekl její muž, vím jen, že Liduška od toho dne žila u nových rodičů na Vrbici. Bílovský otec i s dětmi ji chodili navštěvovat. Na Vrbici vyrůstala asi do sedmi let, kdy musela jít do školy. Protože byla úředně příslušná

do Bílovic, musela nastoupit školu tam. A tak po sedmi letech se Liduška s Vrbicí i tamními „rodiči“ loučila. Jak vím z vyprávění její vnučky Elišky, nebylo to lehké loučení! Pro Lidku ani pro Michnovy. Každý týden chodila na Vrbici za „tatínkem a maminkou“. Lidka dospěla. Na svůj dočasný domov a vrbecké rodiče nikdy nezapomněla! Je to už dávno. Žádný z rodičů, ani z jejich dětí už nežije. Ale pouto, jež před lety vzniklo, drží dosud. A když se zeptáte vnuků Lidušky odkud, pocházela jejich stařenka, bez rozpaků řeknou, no přece z Vrbice!

Podle skutečného příběhu napsala Marie Kachyňová, 2007

Vinohrad v zimě

Vinohrad spí.

*Jako zakletá princezna v něm spí
budoucí úroda.*

*Ale princ mráz by chtěl dovnitř.
Však zima není dobrou princezen!*

*Marně mráz s větrem struny
rozechvívá.*

*Rezavé struny vinohradu.
Však tvrdohlavá je matka zem
ani očkem se z okna nepodívá!*

*Je přikrytá peřinou ze sněhu,
ať žádný princ neruší její spánek.
Vždyť ještě není doba princezen.*

*A vinohrad?
To zakletý je zámek.*

Kachyňová 2007

ZIMA

*Už od Kobyly fouká ledově
a mraky letí, jak je vítr žene.
Pár zmrzlých hrožinek se třese na
révě
a stromy v sadě jsou jak postříbřené.*

*Zimní mlha svůj závoj rozprostřela,
jen světla z oken září v temnotě.
A hejna vran, jež k nám zas přiletěla,
si krákorají venku na plotě.*

*Blaze je v zimě doma u kamen.
Na plotně voní teplá večere.
I když se venku všichni čerti žení,
zima jen marně buší na dveře.*

Kachyňová 2007

Sportovní činnost TJ Družstevník, podzim 2007

Na nový fotbalový ročník 2007-2008 se připravovali pouze muži, protože jiné družstvo zatím na Vrbici nemáme. Příprava probíhala především pohárovými turnaji. Zúčastnili jsme se tří pohárových turnajů se střídavými úspěchy. V prvním pohárovém turnaji na domácí půdě jsme nestačili na Bořetice a prohráli 3:1. Vítězem turnaje se stali hráči z Kobyly. Hodně povedený turnaj se našim hráčům podařil v Kobyly. V prvním utkání jsme porazili Němčičky 3:1. Ve finále jsme se utkali s domácími hráči z Kobyly, kteří porazili Bořetice 2:1. Ve finále jsme začali výborně a po prvním poločase jsme vedli 3:1. Ve druhém poločase domácí přidali na důrazu a po výsledku 3:3 o vítězi rozhodovaly pokutové kopy. Naši hráči měli více štěstí a po vítězství 4:3 na penalty si odvezli putovní pohár. Další pohárový turnaj jsme odehráli v Bořeticích. V prvním kole jsme hodně potrápili domácí hráče se všemi posilami, vč. hráčů z Olomouce. Po celý zápas měli více ze hry domácí hráči, ale po výsledku 1:1 rozhodovali pokutové kopy. V těch byli domácí hráči šťastnější a vyhráli je 4:3. Vítězem turnaje se staly Bořetice.

Mistrovské zápasy jsme začali domácí výhrou s Kloboukami 3:1. V hodovém derby s Bořeticemi naši hráči sehráli výborný zápas, ve kterém hosté z Bořetic neustále dotahovali vedení domácích. V remízovém utkání nakonec naši hráči

i díky neproměněné penaltě prohráli 5:3. V dalším zápase jsme ještě porazili Němčičky 3:0, ale od tohoto utkání nám začali přezdívat „remízoví králi“. Po prohře ve V. Hostěrádkách jsme čtyři po sobě jdoucí utkání remizovali, i když jsme mohli ve všech těchto zápasech bez problémů zvítězit. Ale když se nestřelí góly, nelze počítat s vítězstvím. V dalších utkáních se nám dařilo střídavě oblačno a v konečném účtování nasbíraných 14 bodů a skóre 18:18 stačilo pouze na deváté místo v tabulce. Nejlepším střelcem se stal Jan Knápek s 9 brankami, Josef Zrůna a Stanislav Herzán dali po 3 brankách.

Fotbalově Vrbice určitě neprožívá dobré období, ale má jistě na víc, než na deváté místo v tabulce. Utkání s Bořeticemi, příp. s Němčičkami ukázalo, že hráči fotbal hrát umí. Jen je zapotřebí zlepšit morálku a především docházku na zápasy, hlavně u mladých hráčů. Bylo by potřeba v týmu vybudovat konkurenci. Tu mohou v mužstvu pomoci vytvořit také hráči, kteří v minulosti odešli do mužstev s ambicí hrát vyšší soutěže. Většinou se jim to nepodařilo a hrávali v „B“ týmech. Myslím, že nastal čas, aby se zamysleli a vrátili se tam, kde se fotbal naučili hrát. Tím by pomohli Vrbici k návratu do lepších fotbalových časů. Jeden odchovanec už se vrátil. Budou ho následovat další!

Výzva

Na svém zasedání se výbor TJ dohodl, že by se pokusil do příštího ročníku zařadit družstvo žáků, příp. přípravku. V přípravce mohou hrát kluci i holky od 6 let. Tímto žádáme všechny kluky i holky od 6 do 15 let, aby se, pokud mají zájem, obrátili na členy výboru TJ a přihlásili se do fotbalového oddílu, příp. obnovili činnost. Anebo kontaktovali zástupce oddílu na tel. 519 430 591, 737 759 968 a domluvili se. Žádáme i rodiče dětí, aby nám v této snaze podali pomocnou ruku. Je v zájmu všech, aby fotbal na Vrbici dál fungoval a rozvíjel svoji činnost, neboť když si děti hrají, nezlobí. V příštím roce bychom chtěli zrealizovat rekonstrukci a přístavbu sportovních šaten a provést závlahu fotbalového hřiště. Za tímto účelem byla zpracována studie a byly podniknuty kroky, které by měly této realizaci hodně pomoci.

Milan Herůfek

Pozvánka

Výbor TJ Družstevník Vrbice zve všechny členy na „Výroční členskou schůzi“, která se uskuteční
6.1.2008 ve 14.00 hod. v přísálí kulturního domu.

Program Výroční členské schůze:

1. Zahájení
2. Volba návrhové komise a volební komise
3. Zpráva o hospodaření TJ
4. Zpráv a předsedy o činnosti TJ
5. Zpráva vedoucího mužstva
6. Volba nového výboru TJ
7. Návrh na změnu názvu oddílu
8. Rozprava
9. Schválení usnesení
10. Závěr

Nové knihy v obecní knihovně

Krásná literatura pro dospělé čtenáře

Bohumil Hrabal : Obsluhoval jsem anglického krále
 Kathryn Harweyová (vlastním jménem Barbara Woodová) :
 Kruté hvězdy, Nespoutané sny,
 Důvěrná setkání
 Iny Lorentzová : Markytánka
 Danielle Steelová : Dům
 Nora Roberts : Žhavý led
 Robin Cook : Infekce, Deformace
 Anton Myrer : Jednou orel
 Barbara Nesvadbová : Bestiář
 Ludmila Vaňková : Pán stříbrné růže, Válka růží
 Simona Monyová : Opiju tě rohlíkem
 Diane Settefield : Třináctý příběh
 Jeffrey Deaver : Spící panna
 Sidney Sheldon : Časovaná smrt
 Mark T.Sullivan : Ozvěna duchů
 Stephen Hunter : Grázlové
 Josef Svátek : Pražský kat
 Marija Juric Zagorka : Gričská čarodějnice
 Iveta Procházková : Proti své vůli
 Elizabeth Chadwicková : Největší rytíř
 Barbara Delinsky : Slepá ulička, Vinice

Naučná literatura

Evoluce - podvod století
 Universum - encyklopedie pro 21.století
 Svět - encyklopedie
 Počítač v domácnosti
 Labužnická kuchařka
 Zdravé hubnutí
 To nejzajímavější z českých hradů a zámků
 Bojové techniky středověkého světa
 Okolí Brna a Moravský kras
 Domácí cvičení s balonem
 Bytové úpravy bez problémů
 Co bude dnes k večeři
 Hádanky naší historie 7.
 Anglická konverzace
 Německá konverzace
 25 výsadbových plánů pro vaši zahradu
 Aranžování květin
 100 a jeden nápad na originální tričko

Knihy pro děti a mládež

Disney : Herkules, Robinsonovi, Goliáš II.,
 Alenka v říši divů, Ratatouille,
 Dumbo a cirkus na sněhu
 Blytonová, Enid : Příběhy kouzelného stromu,
 Lidičky z kouzelného stromu
 Müller, Karin : Podvod na Růžové hoře
 Brezina, Thomas : Noc oživlých mumii
 Kopietz, Gerit : Černý rytíř
 Wilsonová, Jacqueline : Holka z popelnice, Přežit,
 Nejlepší kamarádky, www.trápení,
 První láska, Průsvihářky,
 Lekce lásky
 Astrid Lindgrenová : Já chci taky do školy,
 Já ještě nechci jít spát
 Stanislav Rudolf : Miluji tě, vole!
 Smutná holka hledá kluka Zn.: aby nebyl debil
 Kluk s medovými očima
 Odvrácená tvář lásky
 Měly myši školu
 Nové Mikulášovy patálie
 Kočička Kát'a
 Pejsek Puňta
 Další pětiminutové pohádky pro princezny
 Kolik je hodin?
 Nové příběhy plyšových medvídků
 Krtkův den
 Příběhy pod polštář

Naučná literatura pro děti a mládež

100 pokusů pro šikovné děti
 Co dělá tebe tebou?
 Hrajeme si doma i venku
 Vše o těle - člověk
 Co mám vědět o sexu
 Chemický chaos
 Krásné vlasy
 Super styl
 Angličtina - 1000 prvních slov
 Intimníček aneb přepadla mě puberta
 WITCH sto čarodějných způsobů, jak objevit svůj
 půvab
 Od pravěkých lovců k barbarům
 Ekologie
 Genetika
 Šachy pro děti

Informace pro čtenáře

Obecní knihovna má otevřeno v úterý a ve čtvrtek od 16.30 do 18.30 hodin.

V této době je také možné zdarma využít přístup k internetu.

Roční čtenářský poplatek pro dospělé činí 40,- Kč a pro důchodce, studenty a děti do 15 let 20,- Kč.

Knihy se půjčují na 30 dnů, výpůjční dobu lze až dvakrát prodloužit, nejdéle však na 120 dnů, pokud kniha není žádána dalším čtenářem.

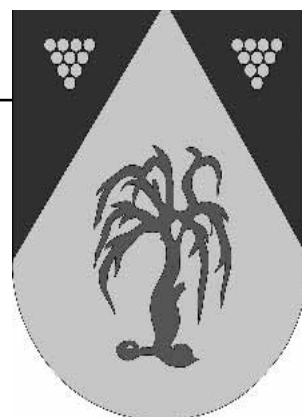
Přeji všem našim stávajícím i budoucím čtenářům pěkné prožití svátků vánočních, hodně dárečků pod stromečkem a pokud mezi nimi nebude nějaká pěkná kniha, nezapomejte a přijďte si vybrat z osmi tisíc knih do naší knihovny.

Petra Kadrnková
 knihovnice

Společenské akce v roce 2008
12.01.2008 Myslivecký ples
26.01.2008 Krojový ples
02.02.2008 Rodičovský ples
23.02.2008 Maškarní ples
15.03.2008 Výstava vín

Obecní zpravodaj – vydává Obecní úřad Vrbsice, adresa: Obecní úřad Vrbsice, 691 09 Vrbsice 89, tel./fax: 519430302, registrační číslo 370011199. Registrace povolena u OKÚ v Břeclavi. Redakční rada: Bohumila Bařinová, Milada Bucňáková, Mgr. Renata Horáková. Neprošlo jazykovou úpravou. Náklad 350 výtisků. CENA 5,-- Kč.

Společenská kronika

K 30.11.2007
žije v obci 1 106 občanů,
z toho:
889 dospělých a 217 dětí.

Narozené děti:
Grůzová Nikola
Kycl Dalibor
Lukášová Karolína
Hošek Jakub
Michna Jan
Veverka Vilém

Z našeho středu odešli:
Riedlová Ludmila
Michna Vladimír
Knápek Josef
Viktorinová Františka
Bukovská Ludmila
Hanáček Josef
Zálešák Leoš
Osička Rostislav

Jubilanti:
80 let
Peš František
Fridrich Václav
Herůfková Marie
Šůrková Bohumila

Upozorňujeme občany, kteří si nepřejí, aby jejich jubilea byla uveřejněna ve společenské kronice zpravodaje, aby tento svůj požadavek oznámili na obecním úřadě.

Modrohorský kalendář akcí v roce 2008

- Únor** 23. Velké Pavlovice O víně při víně
23. Němčičky Vinařský ples a košť vín
- Březen** 8. Kobylí O víně při víně
15. Vrbice Výstava vín
16. Bořetice Velikonoční výstava vín
- Duben** 26. Velké Pavlovice Místní výstava vín
- Květen** 10. Bořetice, Kobylí, Němčičky, Velké Pavlovice, Vrbice Jarní putování po Modrých Horách
10. Velké Pavlovice Májové otevřené sklepy
10. Kobylí Přehlídka Modrohorských vín
31. Bořetice 5. ročník – Den vína
30.,31. Velké Pavlovice Výstava vín Forum Moravium
- Červen** 7. Velké Pavlovice Přehlídka juniorských dechových hudeb
7. Kobylí Předhodové zpívání
14. Vrbice Setkání mužáckých sborů
21.,22.,23. Kobylí Tradiční hody
28. Hustopeče, Starovičky, Velké Pavlovice, Bořetice, Vrbice Na kole Krajem André
- Červenec** 5. Velké Pavlovice Víno v oranžovém & Meruňkobraní
4.-7. Němčičky Krojované hody
26. Velké Pavlovice Letní hudební večer aneb Sv. Anna pod hvězdama
- Srpen** 2. Vrbice Eště byly čtyry týdně do hodů
3.,4.,5. Bořetice Tradiční hody
9. Bořetice Mužácké hodky
17.,18.,19. Velké Pavlovice Krojované hody
23. Velké Pavlovice Krojované hodky
24.,25.,26. Vrbice Tradiční hody
29.,30. Velké Pavlovice Velkopavlovické vinobraní
30. Kobylí Zarážení hory
30. Němčičky Vinařský den a zarážení hory
- Září** 6. Vrbice Zarážení hory
6. Bořetice Zarážení hory
13. Bořetice, Kobylí, Němčičky, Velké Pavlovice, Vrbice Za burčákem do Modrých Hor
- Říjen** 4. Bořetice 8. ročník Běhu za bořetickým burčákem
- Listopad** 11. Bořetice Svatomartinská husa
15. Bořetice Svatomartinské otevřené sklepy
15. Velké Pavlovice Svatomartinské otevřené sklepy
15. Němčičky Košť mladých vín
16. Velké Pavlovice Svěcení mladého vína
28.,29. Velké Pavlovice Promenáda červených vín
- Prosinec** 27. Kobylí Svěcení mladého vína
27. Bořetice Svěcení mladého vína
27. Vrbice Svěcení mladého vína

